

[Kuroko No Basket Đồng Nhân] Đăng Phong Đích Nhật Tử

Contents

[Kuroko No Basket Đồng Nhân] Đăng Phong Đích Nhật Tử	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	9
4. Chương 4	13
5. Chương 5	16
6. Chương 6	20
7. Chương 7	23
8. Chương 8	25
9. Chương 9	27
10. Chương 10	32
11. Chương 11	37
12. Chương 12	40
13. Chương 13	42
14. Chương 14	46
15. Chương 15	49
16. Chương 16	55
17. Chương 17	58

[Kuroko No Basket Đồng Nhân] Đăng Phong Đích Nhật Tử

Giới thiệu

Thể loại: Kuroko no Basket đồng nhân, hiện đại đô thị, học đường, bóng rổ, bề ngoài quỷ súc nội tâm ôn nhu công, cường

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kuroko-no-basket-dong-nhan-dang-phong-dich-nhat-tu>

1. Chương 1

Q1

“Bạn là ai?”

※

Akashi gian nan mà mở mắt ra.

Đập vào mắt hoàn toàn là một mảnh trắng bạch, mùi thuốc sát trùng gay mũi, bóng người lay động, khiến cho sự khó chịu trong ***g ngực chậm rãi tới điểm cực hạn.

Thật ồn ào, thật phiền phức.

Ánh mắt dị sắc hơi hơi nheo lại, thời gian mê man rất dài, khiến ánh mắt của hắn trong nhất thời không thể tiếp nhận ánh sáng chói mắt.

Trong lúc hắn chuẩn bị tìm kiếm kéo đến tiêu trừ hết thấy tiếng ồn, một bàn tay hơi lạnh xoa trán hắn.

“Tĩnh rồi sao, Seijuurou... Rốt cục...”

Theo thanh âm, Akashi nhìn về phía người bên giường.

Trong lúc bất tỉnh dài dằng, quả thật có một người như thế, vẫn luôn nắm chặt tay mình.

Chính là người này sao...

Đảo qua người trước mặt, đó là gương mặt sạch sẽ ôn hòa, chưa nói tới kinh diễm như thế nào, lại thần kỳ mà thanh tú.

Dung mạo không chói mắt, khiến người cảm giác phi thường thoải mái.

Mái tóc màu băng lam cùng sắc thái ánh mắt đồng dạng, thực dễ dàng khiến người ta liên tưởng đến bầu trời trong xanh, hoặc là trong rừng đầy gió.

“Cậu ngủ đã lâu...”

Lâu đến mức... Tôi đã nghĩ cậu sẽ không tỉnh lại nữa...

Thiếu niên màu trời mang theo vẻ mệt mỏi cùng tiêu tụy rõ ràng, khẽ cười cười.

“Có chỗ nào không thoải mái không?”

Môi Akashi khẽ nhếch, lại bởi vì khô khốc, vô pháp phát ra âm thanh.

Thiếu niên hiểu rõ đứng lên, rót một ly nước.

Akashi mở to mắt.

Thiếu niên đem nước trong ly uống đến nửa ly, vô cùng tự nhiên cúi người xuống.

Ngốc tử cũng biết hắn muốn làm gì.

Một cổ khí tức trong lành chỉ có ở thiếu niên thông thả tới gần, đối với một Akashi chán ghét người khác tới gần mà nói, thật sự là khó có thể lý giải cùng tiếp thu thể nghiệm này.

Akashi mãnh liệt đem thân người cúi xuống đẩy ra, động tác mạnh mẽ, khiến thiếu niên ước chừng lui về phía sau vài bước, sau đó mới đứng vững được.

Đôi mắt màu băng lam, tràn ngập mê hoặc cùng không thể lý giải.

Có chút dồn dập đem nước nuốt xuống, thiếu niên bước nhanh đến bên người Akashi, thử thử nhiệt độ trên trán hắn.

“Cậu làm sao vậy?”

“Cậu là ai?”

Hai người đặt câu hỏi cơ hồ hoàn toàn cùng lúc.

Kuroko chỉ cảm thấy một trận thiên toàn địa chuyển, hắn giúp Akashi đến gần giường, miễn cưỡng ổn định thân hình.

Liên tục nhiều ngày hôn mê sớm đã làm cho hắn mỗi một bất kham, hắn thật không có trí nhớ dư thừa để tự hỏi hiện trạng.

“Cậu là ai?”

Lần thứ hai đặt câu hỏi. Ánh mắt dị sắc, như trước không hề gợn sóng nhìn hắn.

Thiếu niên lặng lẽ nhìn người trên giường bệnh, người này mới nửa tháng trước thôi còn cần vành đai mình trên cột mình, người yếu.

Màu vàng, màu đỏ quen thuộc trong mắt, lộ ra không phải ôn nhu thường ngày, ẩn ẩn lộ ra... Dịch ý.

Hít một hơi thật sâu, muốn mỉm cười trấn an người trước mặt, không biết rằng nụ cười của hắn lúc này, so với khóc còn khó coi hơn gấp trăm lần.

“Tôi gọi là Kuroko Tetsuya.”

“Tôi là... bạn cùng phòng của cậu, thỉnh chỉ giáo nhiều... Akashi-kun.”

Thân thể nặng nề.

Kuroko cảm giác, cho dù là trận chung kết toàn quốc cuối cùng đấu với Rakuzan, đều không khiến hắn sinh ra loại cảm giác cực độ mệt mỏi này.

Thân tâm đều mệt mỏi.

Với ánh mắt dịch ý nhìn chăm chú của người này, ngay cả hô hấp đều trở nên khó khăn như thế.

Giống như mỗi một lần hô hấp, không chỉ ***g ngực ngay cả tâm cũng đau đớn.

“Tôi đi gọi bác sĩ.”

Cầm lấy ly nước chỉ uống một nửa, Kuroko xoa lại.

Nhấn nút gọi bác sĩ, hắn đột nhiên mãnh liệt nhớ ra cái gì đó, đem ly giấy vo thành tròn, ném vào sọt rác.

Hắn như thế nào lại quên?

Người yêu của hắn, ghét nhất đồ vật người khác đã dùng qua.

Nhất là ly giấy.

Hắn hiện tại, cũng là một “người khác”.

※

Bác sĩ nghe thấy, đến kiểm tra hỏi Akashi một đồng vấn đề.

“Năm nhâm bính bằng?”

“Ba mươi lăm.”

” Thủ đô của Nhật Bản là?”

“Tokyo.”

“Hãy thử ấn đầu bút bi này xem.”

Ánh mắt dị sắc hiện lên một tia không kiên nhẫn, vẫn là tiếp nhận bút bi trong tay bác sĩ, theo lời ấn ra đầu bút.

“Hắn là sẽ không ảnh hưởng đến sinh hoạt hằng ngày, quan sát vài ngày, nếu không có trở ngại có thể xuất viện.”

Bác sĩ cuối cùng báo như thế cho Kuroko, người nọ gật gật đầu, lại nghiêm túc nhớ kỹ lời dặn của bác sĩ.

“Akashi-kun, chắc là cậu không nhớ... Ba mẹ cậu đều đi nước ngoài, tôi vừa rồi đã liêc lạc với họ.”

“Bình thường, chúng ta đều ở kí túc xá.”

Cuối tuần, chúng ta sẽ trở về căn hộ chung.

Kuroko cũng không nói gì khác.

Trầm mặc tràn ngập giữa không gian hai người.

Akashi tựa vào đệm giường bệnh, cảm giác đùi phải cột thạch cao vô pháp tự nhiên di động, khiến tiêu sái tự nhiên của hắn có chút nôn nóng.

Kuroko ngồi ở một bên, thường thường gọt một quả táo cho hắn, hoặc là pha một ly cà phê.

Uống cà phê Kuroko đưa tới, Akashi có chút kinh ngạc với hương vị cà phê.

Độ ngọt, độ đặc, độ ẩm, đều vừa vặn, không sai không lệch.

Phi thường vừa miệng.

Này cũng không phải trình độ có thể đạt tới trong một ngày hai ngày.

Vậy mình, rốt cuộc uống bao nhiêu ly cà phê người này pha?

Đại não ngay cả mảnh nhỏ vụn vặt đều không có.

Đoạn ký ức trống rỗng khiến Akashi càng thêm lo âu, hẳn nhện không được cần môi dưới của mình.

“Hương vị cà phê... Không hợp sao?...”

Akashi ngẩng đầu, nhìn người trước mặt giống như làm sai chuyện, biểu tình mờ mịt không biết làm sao.

“Không, ngon lắm.”

Không biết vì cái gì, nhìn thiếu niên lộ ra biểu tình có chút đau đớn, ***g ngực của mình, cũng sẽ hơi hơi đau đớn theo.

“Vậy là tốt rồi.”

Nếu mất trí nhớ, nếu ngay cả khẩu vị cùng thói quen đều thay đổi, thật sự không biết ở chung như thế nào cùng người này...

※

Cách vài ngày, bác sĩ chẩn đoán Akashi đã có thể xuất viện.

Ngày đó xuất viện, vài người trong Kỳ tích đều đến đây.

Biết được tin Akashi mất trí nhớ, ngay cả Kise luôn vô tư, luôn vẻ mặt tươi cười cũng thập phần yên lặng.

Nhìn đui người bó thạch cao vô pháp chuyển động, Murasakibara tính toán đem hân công lên, lại bị người sau lạnh lùng cự tuyệt.

“Không cần, tự tôi có thể.”

“Tìm cho tôi cặp nạn.”

Giọng nói cứng nhắc, biểu tình cự tuyệt.

“Akashi-chi, cậu thật sự không nhớ rõ...”

Kise thật sự nhện không được mở miệng hỏi, lại bị dị sắc trong mắt kia lạnh lùng xa cách chĩa vào vô pháp lên tiếng.

“Tôi đi tìm nạn cho Akashi-kun.”

Kuroko vẫn luôn trầm mặc đột nhiên mở miệng, mãnh liệt xoay người, ly khai phòng bệnh.

“Kuroko!”

Midorima đuổi theo, nhìn bóng dáng mảnh khảnh hơi run rẩy kia.

Trong trí nhớ của Midorima, Kuroko vẫn luôn kiên cường, chấp nhất truy tìm thắng lợi, chuyên tâm theo đuổi bóng rổ của mình.

Cho dù gặp phải thất bại đau đớn, đôi mắt của hắn vẫn luôn kiên định.

Midorima lần đầu tiên nhìn thấy, biểu tình yếu ớt của người này.

Tâm, vô pháp ức chế co rút đau đớn.

Kuroko đột nhiên cảm giác hai má chạm phải một thứ mềm mại.

Ngẩng đầu, vừa lúc Midorima quay đầu đi, vẻ mặt không được tự nhiên đẩy đẩy mắt kính.

“Cầm lấy, vật may mắn của cung Thủy Bình hôm nay. “

Kia là một con gà bông màu xanh da trời.

“Cám ơn cậu, Midorima-kun.”

Thu lại biểu tình uể oải suy sụp, Kuroko thay đổi nụ cười bình thản như thường ngày.

– TBC –

Lời vô nghĩa của tác giả:

Đi, đội trưởng mất trí nhớ... Ngẫu nhiên biết thực cầu huyết bắt quá ngẫu nhiên thật sự rất muốn viết a
xoay xoay

Để cầu huyết tới mạnh hơn liệt chút đi

~~(>_<~)

2. Chương 2

Q2

“Cậu có thể dựa vào tội tở, đừng chịu đựng một mình.”

※

Đối với mảng ký ức trống rỗng lớn của Akashi mà nói, phòng ngủ đại học không thể nghi ngờ là phi thường xa lạ.

Rời bệnh viện, ngồi trên xe taxi đến trước ký túc xá đại học Q, Kuroko cùng hắn giải thích một ít chuyện đại học.

Tỷ như, ký túc xá là phòng hai người;

Tỷ như, quán cơm ở phía tây sân trường;

Tỷ như, thời gian ký túc xá đóng cửa là 11 giờ tối;

Tỷ như, ...

Akashi yên lặng nghe, ghi nhớ một chút ở chỗ trống trong đầu.

Tiến vào trường học, Akashi nhìn cổng chính đồ sộ, cảm giác tràn ngập lịch sử, đá hoa cương cùng năm tháng bào mòn đã có chút loang lổ, lại tăng thêm một phần cảm giác thời gian lắng đọng lại sâu xa.

Bước vào sân trường, trước mặt nhìn thấy là một bóng cây thật dài.

Loại cây nói không biết tên này chặn hơn phân nửa ánh sáng mùa thu. Một chút ánh mặt trời xuyên qua khe hở lá cây, chiếu xuống dưới, hiện ra vàng sáng rạng rỡ.

Đi dưới bóng cây trên đường, Akashi mảy may vô ý thức, cơ hồ là bản năng, liền nắm tay người bên cạnh cùng đi.

“Akashi-kun?”

Kuroko nhẹ giọng hỏi, ánh mắt màu băng lam ảm ảm hàm một tia chờ mong.

Đây là con đường nhỏ hai người mỗi ngày đều phải đi qua, có lẽ, nói không chừng người này sẽ nhớ tới cái gì đó...

“Xin lỗi, tôi hơi thất thần.”

Hơi hơi nheo lại đôi mắt dị sắc, Akashi bắt động thanh sắc buông bàn tay có một chút lạnh kia ra,

Thân thể không tự chủ làm một ít việc kỳ lạ, có một chút phản ứng kỳ lạ, điều này làm cho không thích cùng người khác tiếp xúc như Akashi có chút không thích.

Chống đôi nạn, đắm chìm trong suy nghĩ của chính mình, Akashi không để ý tới, đôi mắt màu băng lam của người phía sau trong nháy mắt đã trở nên ảm đạm.

※

Kuroko mang Akashi về phòng ngủ của hai người.

Nháy mắt cửa mở ra, mặt Akashi liền đen một nửa.

Bên trong gian phòng, chỉ có duy nhất một cái giường đôi.

Phòng ngủ cho hai người ở đại học chẳng lẽ không phải hai người hai giường tách biệt hoặc là giường tầng sao?

Kuroko sắc bén phát giác sắc mặt không hài lòng của người bên cạnh, nhưng hắn nhìn nhìn phòng ngủ quen thuộc, nghĩ nghĩ, vẫn là không có phát giác phòng ngủ sinh hoạt hằng ngày có cái gì kỳ quái.

“Để hành lý xuống đi, Akashi-kun.”

Giúp đỡ Akashi đi đến bên giường, Kuroko để chân bị thương của hắn đặt ngang trên giường, để đôi chân nghỉ ngơi.

Lơ đãng, hắn đụng phải tay Akashi.

Tay hơi lạnh đụng vào mu bàn tay mình, rõ ràng từ nhỏ vô cùng chán ghét người khác tiếp xúc, Akashi lại kinh ngạc phát giác, nội tâm chính mình không có một chút phản cảm, thậm chí, còn có một chút điểm rung động, trong ngực sung sướng nhảy lên.

Rất kỳ lạ.

Vô cùng không giống hắn.

Vô cùng không giống Akashi Seijuurou.

Akashi đột nhiên đem tay thu trở về.

Động tác đơn giản, lại làm cho tâm Kuroko, trầm xuống một chút.

Ngay cả việc cơ bản nhất... Đụng tay vào, vẫn khó tiếp nhận như vậy sao?

“Xin lỗi.”

Xen vào không gian thiếu niên cùng thanh niên, ôn nhuận trên mặt, mang theo một chút cô đơn, lọn tóc mỏng màu băng lam ở phía trước trán tự rủ xuống.

“Tôi không phải cố ý.”

Akashi không khỏi cảm thấy một trận khó chịu.

Tổng là như thế này.

Chính mình lơ đãng, đối với người khác bài xích, rõ ràng là chi tiết rất nhỏ bé, lại làm người trước mặt lộ ra loại biểu tình này, mang theo một chút bi thương cô đơn.

Chính là một câu, một động tác nhỏ, vì cái gì phải đau lòng như vậy?

Phòng ngủ rơi vào trầm mặc như khi ở phòng bệnh.

Bởi vì đi đứng không tiện, Akashi chỉ có thể cứng nhắc nằm trên giường, lẳng lặng nhìn bóng người màu trời ở trong phòng bận rộn, thu dọn đồ đạc, quét dọn, nấu nước, pha cà phê.

Không biết vì cái gì, chính là nhìn người này bên cạnh bận rộn, phiền muộn trong lòng tựa như bị một bàn tay vuốt lên, trở nên bình thản yên lặng. Đau đớn trên đùi, giống như cũng trở nên thập phần mỏng manh.

Không có khó chịu cùng đau đớn quấy rối, Akashi rất nhanh liền ngủ.

Đem công việc cuối cùng trên tay thu dọn xong, Kuroko nhu nhu bả vai mỗi một, quay đầu lại, liền thấy người kia đang ngủ say.

Khinh thủ khinh cước đi qua, Kuroko lấy chăn để trên đầu giường, đắp lên người đang ngủ.

“Seijuuro...”

Thấp giọng nỉ non phi thường nhẹ nhàng, phối hợp với biểu tình nhu hòa của thiếu niên, lộ ra quyến luyến rõ ràng.

Bàn tay trắng nõn cách gương mặt tinh xảo người nọ không đến một tấc dừng lại, giữa không khí, cẩn thận miêu tả vẻ mặt người nọ.

Mặc kệ cậu có nhớ tôi hay không, chỉ cần tôi còn có thể như thế này, nhìn cậu bình yên đi vào giấc ngủ, là đủ rồi.

Thật sự, như vậy là đủ rồi.

※

Không quấy rầy Akashi nghỉ ngơi, Kuroko khép lại cửa phòng ngủ, đi về phía nhà ăn, trong đầu, vẫn luôn xoay quanh lời dặn của bác sĩ.

Dưới đáy lòng Kuroko tính toán cơm tối nên mua cho Akashi những thứ gì mới là thích hợp nhất với người bị thương.

“Tetsu.”

Thanh âm quen thuộc, Kuroko xoay người, lộ ra nụ cười nhợt nhạt.

“Aomine-kun.”

Aomine nhìn người trước mắt, khó có thể che dấu tức giận trong lòng.

Người trước mặt, ngắn ngủn nửa tháng, gầy đi một vòng, thân thể mảnh khảnh nguyên bản, hiện tại thoát nhìn tiêu tụy giống như lúc nào cũng có thể ngã xuống.

Ánh mắt màu trời, không còn ý cười nhợt nhạt ngày thường, trong mắt tràn ngập cô đơn.

Nguyên nhân, mọi người trong lòng đều rõ ràng.

Nguyên nhân chính là càng thêm rõ ràng, mới càng thêm phần nộ.

“Tetsu, tớ biết cậu muốn chăm sóc Akashi. Nhưng mà đừng miễn cưỡng như vậy, cảm thấy chống đỡ không được thì cứ nói với tụi tớ.”

Thanh niên cao hơn nhu nhu mái tóc mềm mại màu xanh da trời của người trước mặt, ngữ khí tràn ngập lo lắng.

“Cậu có thể dựa vào tụi tớ, đừng chịu đựng một mình.”

“Cám ơn cậu, Aomine-kun. Tớ không sao, chỉ hơi mệt chút thôi.”

Kuroko ôn hòa cười cười, uyển chuyển cự tuyệt lời mời của Aomine.

“Đúng rồi Aomine-kun, phiền cậu giúp tớ xin phép cho Akashi-kun với tớ, huấn luyện gần đây tớ có thể sẽ không tới.”

“Tớ sẽ nói với giáo viên.”

Aomine không nói thêm gì, chính là nhìn bóng người màu xanh nhạt kia chậm rãi biến mất trong biển người.

※

Kuroko ở nhà ăn lấy cơm tối, trong tay cầm hộp cơm lớn lớn nhỏ nhỏ, gian nan đi trong đám người.

Lo lắng đến khẩu vị Akashi, hẳn không nguyện ý để đồ ăn bị trộn lẫn mùi vị, vì thế dùng rất nhiều hộp đựng để đựng đồ ăn, hơn nữa mua rất nhiều loại thức ăn nghe nói có thể để chấn thương xương khớp phục rất nhanh, quá nhiều hộp cầm quả thực có chút cố hết sức.

Một nam sinh vóc dáng nhỏ bé rất nhanh mà trong đám người gạt ra về phía trước, Kuroko khuỷu tay lơ đãng đụng phải, khiến hắn trong lúc nhất thời mất đi cân bằng.

“A ——”

Kuroko kinh hô cũng không có hô ra tiếng, một bàn tay to liền tiếp được hai cái hộp rơi xuống.

“Murasakibara-kun...”

Nam nhân cao lớn hai thước, không nhanh không chậm mà nhắm nuốt thức ăn trong miệng.

“Cậu không nhìn đường sao?”

Đôi mắt màu tím hẹp dài, lạnh lùng nhìn nam sinh vóc dáng nhỏ bé đi đường không nhìn phía trước kia, trên cao nhìn xuống.

Nhìn chăm chú đến người kia không khỏi toát ra mồ hôi lạnh.

“Không có việc gì chứ?”

Những lời này ngữ khí rõ ràng ôn hòa nhiều lắm, đương nhiên, lần này là đối với Kuroko mà nói.

“Cám ơn, Murasakibara-kun.”

Kuroko cảm kích nở nụ cười, cảm giác không tồn tại đôi khi là chuyện rất phiền phức, chính là thường sẽ bị người đánh ngã.

Vốn định đem đồ vật trong tay Murasakibara tiếp nhận, người sau ngược lại đem cầm lấy vài cái hộp trong tay thiếu niên.

“Kurochin lấy nhiều đồ, thoát nhìn thật vất vả.”

Lời cảm ơn Kuroko còn chưa kịp nói ra miệng, Murasakibara liền tiếp một câu.

“Muốn cảm ơn tôi, lần sau để tôi cắn một cái đi.”

“... Thỉnh cho phép tôi trịnh trọng mà cự tuyệt cậu.”

※

Ban đêm.

Kuroko giúp Akashi điều chỉnh nước ấm, xác nhận độ ấm vừa đúng là 37°C thích hợp, mới giúp đỡ Akashi đi vào.

Phòng tắm cũng không lớn, không gian nhỏ hẹp nháy mắt bị hai người đứng chật.

Khoảng cách quá gần, thậm chí có thể cảm nhận hơi thở ấm áp của nhau.

Akashi cảm thấy một cỗ khó có thể áp chế xao động trong không gian yên tĩnh bắt đầu khởi động, càng ngày càng khiến người ta khó có thể chịu đựng.

Thiếu niên màu trời lại giống như vô cùng quen thuộc tiếp xúc thân mật như vậy, lạnh nhạt đem vôi hoa sen đặt trong tay Akashi, quần áo giặt giữ sạch sẽ đặt trong giỏ cạnh cửa.

Ánh mắt màu băng lam bình tĩnh nhìn vào đôi mắt dị sắc.

“Akashi-kun, có muốn tôi giúp cậu chà lưng không?”

Mái tóc màu lam mềm mại quá dài vô pháp che dấu biểu tình ôn hòa, đôi môi nhạt màu hơi hơi khép mở, dung nhan sạch sẽ thuần khiết.

Không có chút nào cảm giác nguy cơ làm cho phải người ta phạm tội.

Akashi đối với bạn cùng phòng của mình hoàn toàn mới nhận thức.

Nguyên lai, thiên nhiên qua đỉnh, cũng là số mệnh của yếu nhân.

Tới gần thời gian đi ngủ, Akashi nhìn nhìn chiếc giường đôi duy nhất, nội tâm có chút mâu thuẫn.

Trước khi mình mất trí nhớ, là cùng người kia ngủ trên giường này à?

Tuy rằng giường không nhỏ, nhưng hai nam nhân một thước bảy ngủ ở trên, vẫn là khó tránh khỏi có chút tứ chi tiếp xúc...

Ngoài ý muốn, Akashi phát giác chính mình lại không có một chút cảm giác chán ghét hoặc không kiên nhẫn.

Giống như, chỉ cần cùng Kuroko Tetsuya ở bên cạnh, chính mình sẽ vứt bỏ thói quen của mình, biến thành một người khác...

Kuroko nhìn nhìn Akashi đang rơi vào suy nghĩ của mình, lại nhìn nhìn giường lớn duy nhất, nháy mắt mới lý giải khi tiếp vào cửa phòng ngủ, lý do Akashi không hài lòng.

Thì ra là thế...

Mình tại sao lại quên cái này...

Kuroko lẳng lặng tìm trong tủ quần áo một chiếc chăn khác, Akashi có chút kinh ngạc, nhìn thiếu niên đi ra cửa phòng.

“... Trước khi chân Akashi-kun khôi phục, tôi sẽ ra bên ngoài ngủ nhờ phòng người khác.”

“Dùng tới miệng vết thương sẽ không tốt...”

Khép cửa, Kuroko rốt cục vô pháp duy trì ý cười bên môi, quỳ xuống, cả người chôn trong đầu gối.

Thật lâu sau, hần gian nan đứng lên, đem chăn tùy ý mà trải ngoài cửa phòng ngủ, ở trong hành lang nằm xuống.

Gió mùa thu không rét lạnh bằng mùa đông, nhưng cái lạnh cũng xuyên thấu nhiệt độ cơ thể.

Kuroko không khỏi chôn vào trong chăn.

Lạnh quá...

Chính là không biết, là bởi vì gió lạnh ở hành lang, hay bởi vì không có nhiệt độ cơ thể của người kia...

Một đêm kia, Kuroko cảm giác mình từ trong ra ngoài, từ thân thể đến linh hồn, đều lạnh thấu.

– TBC –

Lời vô nghĩa của tác giả:

Tiểu Hắc Tử... 5555555555

~(>_<~

3. Chương 3

Q3

“Ai... Tôi một lát có tiết học...”

Kuroko mê man nhìn hần.

“Khỏi đi.”

※

“Tetsuya, trực tiếp đem hành lý của chúng ta đem ra đi.”

“Nhưng mà, Seijuuro...”

“Yên tâm, phòng ngủ chúng ta nhất định sẽ cùng một chỗ.”

Lọn tóc mỏng màu đỏ cũng không che đi ánh sáng bình tĩnh trong đôi đồng tử dị sắc kia.

“Không cho chúng ta ngủ cùng một phòng, cho dù là ký túc xá trường cũng phải chết.”

Người kia ngẩng nghĩa vật bằng kim loại sắc bén trong tay, mặt mang mỉm cười “nhìn” ký túc xá trường run run rẩy rẩy đang an bài phòng ngủ của hai người.

Ký túc xá trường đáng thương bị dọa đến thiếu chút nữa khóc lên, dẫn hai người đến phòng ngủ tốt nhất ở tầng trệt, có ánh nắng sáng sủa, mở cửa phòng ra, lấy lòng nhìn Akashi.

“Hai cái giường nhỏ thật chướng mắt, trực tiếp hủy đi mang ra ngoài.”

Nhìn chiếc giường đơn cho hai người trong phòng ngủ, Akashi hơi hơi nhú mào.

Ký túc xá trường vô cùng cầu thôi mà nhận lời, đem yêu cầu bắt bẻ của Akashi ghi chép lại.

“Tôi cùng Tetsuya chỉ cần một chiếc giường lớn là đủ rồi, như vậy mặc kệ sau ân ái vẫn có thể ngủ say.”

Động tác ghi chép trong tay của ký túc xá trường cứng ngắc.

Thiếu niên màu trời gọn sóng không sợ hãi, trên mặt ửng đỏ.

“Đúng rồi, hiệu quả cách âm ký túc xá này như thế nào?”

Đối mặt với nghi vấn của Akashi, ký túc xá trường thật sự sắp bất tỉnh.

Làm ơn, nơi này là ký túc xá đại học, không phải nhà trọ hay khách sạn a a a, vốn là sẽ không có tính toán cho các người làm loại chuyện này a a a, trẻ em ngày nay nói chuyện thực dễ dàng như vậy sao a a a ——

Ở trên là nội tâm của ký túc xá trường gào thét.

Kuroko rốt cục không thể nhịn được nữa, phát động misdirection, xoay người rời đi, làm bộ như hoàn toàn không liên quan tới mình...

Cảnh tượng trôi qua giống như đèn kéo quân bay nhanh.

Cùng lên lớp, cùng tan học, cùng đến sân bóng rổ, cùng được xưng là đại đội ngũ Thế hệ Kỳ tích, cùng luyện tập bóng rổ, đồng bọn quen thuộc tụ cùng một chỗ cãi nhau ầm ĩ, ngẫu nhiên sẽ có điểm mâu thuẫn, có chút không được tự nhiên, nhưng rất nhanh đã như mây trôi tan thành khói.

Bình thường mà hạnh phúc.

Trong thoáng chốc, khuôn mặt Akashi lạnh như băng xuất hiện trước mắt Kuroko, khoảng cách hai người không đến một thước.

Trên mặt người nọ là lạnh lùng cùng xa cách, cảm giác khoảng cách hai người không đến một thước lại xa xôi như vậy, giống như cuối cùng cả đời cũng vô pháp với tới.

“Cậu là ai?”

Kuroko nghĩ, ngôn ngữ, quả nhiên là có sức mạnh.

Ba chữ ngắn ngủn, lại giống cây kéo sắc bén, thẳng tắp đâm vào ngực thiếu niên, đau đến huyết nhục mơ hồ.

“Seijuuro...”

Kuroko mãnh liệt ngồi dậy, từng ngậm từng ngậm thở dốc.

Không trung vừa mới nổi lên mặt trời, không khí sáng sớm vẫn còn lạnh lẽo. Quần áo trên người Kuroko bị mồ hôi lạnh làm ướt, gió lùa qua hành lang, hân vô pháp ức chế, hơi hơi phát run.

Lạnh quá.

Kuroko vùi vào trong chăn, đầu vùi vào trong đầu gối, cố gắng thu rút, chống đỡ trái tim đang đập mãnh liệt.

Sắc trời dần dần sáng.

Các phòng ngủ khác lục tục truyền đến thanh âm rửa mặt, Kuroko đứng lên, đem đệm chăn trước cửa phòng toàn bộ thu dọn, thu lại mát mát trên mặt, thay vào vẻ bình thản lạnh nhạt thường ngày.

“Buổi sáng tốt lành, Akashi-kun.”

※

Giải quyết điểm tâm, Kuroko bắt đầu giúp Akashi đổi thuốc.

Nhẹ nhàng đem băng vải quấn quanh mấy vòng cổ bỏ, thiếu niên cẩn thận dùng nước ấm đem thuốc mỡ còn lại chà lau sạch sẽ, lúc này mới thay cho hần thuốc mới, một lần nữa kẹp lại thanh nẹp.

Akashi nhìn động tác của thiếu niên, từ đầu đến cuối, ánh mắt của hần không từ trên người người này dời một chút nào.

Mái tóc màu băng lam theo động tác của chủ nhân hơi hơi lay động, con ngươi màu băng lam xinh đẹp đồng dạng nhìn việc trong tay mình, vô cùng chuyên chú. Ánh mặt trời sáng sớm xuyên thấu qua cửa sổ bằng kính, làm cho thiếu niên khí chất trong suốt trước mắt, thoát nhìn đẹp đến gần như hư vô.

Tầm mắt Akashi xẹt qua đôi môi rõ ràng tái nhợt của người trước mặt, bởi vì giấc ngủ không đủ mà sinh ra quầng thâm ở mắt, hơi hơi nhăn lại mi.

Người này, chẳng lẽ chỉ lo chiếu cố cho mình, hoàn toàn không lo cho thân thể của mình?

Hiện tại, bản thân so với Akashi, thiếu niên trước mặt thoát nhìn càng giống như một người mới khỏi bệnh qua tai nạn xe cộ.

Đối với ký ức trống rỗng của Akashi mà nói, người quanh mình thoát nhìn đều xa lạ.

Hần không có ký ức, giống như trong một đêm, mất đi hết thấy;

Hần không có ký ức, giống như trong một đêm, bị thế giới vứt bỏ.

Hần không biết bất luận kẻ nào. Lấy cá tính của hần, hần cũng sẽ không chủ động đi ý lại bất luận kẻ nào.

Nhưng mà, điều này cũng không có nghĩa là, hần chán ghét ôn nhu của người khác.

Người thiếu niên tên Kuroko Tetsuya này, từ ngày hần bắt đầu tỉnh, liền một tác cũng không rời, ở bên cạnh chăm sóc mình.

Akashi không ngốc. Hần tuyệt không cho rằng, quan hệ giữa hai người trước khi gặp chuyện không may, không chỉ là “bạn cùng phòng” đơn giản như vậy.

Bạn bè?

Hay là, người yêu.

Tuy rằng không có ký ức, nhưng hần cảm giác, chung quanh Kuroko, chính là khí tức ôn hòa duy nhất của hần, là chính mình phi thường quen thuộc, hơn nữa, phi thường thích.

“Cậu thoát nhìn rất mệt.”

Kuroko giúp Akashi đổi thuốc, người sau thành linh nói một câu, khiến Kuroko mê man vài giây.

“Không có việc gì, chỉ là tối hôm qua ngủ không được ngon giấc mà thôi...”

Kuroko đề huyệt thái dương của mình, bình thản tươi cười như không mỗi mệt.

Chân mày Akashi nhăn càng chặt hơn.

Hần vươn tay, đem người kia đẩy ngã xuống, lực kéo của Akashi có chút thô lỗ, đem người kia đặt trên giường mềm mại.

Đôi mắt dị sắc nhìn cặp mắt màu trời, không biết làm sao.

“Ngủ đi.”

Akashi lạnh lùng nói.

“Ai... Tôi một lát có tiết học...”

Kuroko mê man nhìn hần.

“Khỏi đi.”

Mặc kệ là trước hay là sau khi mất trí nhớ, người này vĩnh viễn vẫn tiếc tự như kim.

“Nhưng mà tôi thích tiết học của giáo sư...”

Kuroko còn muốn tranh thủ.

“Tetsuya, đừng để tôi nói lại lần thứ hai.”

Lời còn chưa dứt, hai người đều ngắc ngứ cả người.

Akashi chỉ cảm thấy còn không kịp phản ứng, những lời này đã từ miệng phát ra, quen thuộc như thế, thân thiết như thế.

Lại không có chút nào xa cách hay chần chờ.

Kuroko có chút hoảng hốt.

Trong lúc nhất thời, hần thật sự cho rằng, người yêu mất trí nhớ chỉ là một giấc mộng.

Nhắm mắt lại, lông mi thiếu niên run nhẹ, cả người đều vùi vào đệm chăn mềm mại.

“Akashi-kun, tôi chỉ ngủ một lát thôi... Tỉnh ngủ liền giúp cậu đi mua bữa sáng...”

Để tôi nghỉ ngơi một chút đi, chỉ trong chốc lát.

Ở bên cạnh cậu.

Akashi cầm lấy cuốn sách dạy đánh cờ, tư thái tao nhã lật xem.

Người ngoài có lẽ sẽ cho rằng, hần đang vô cùng chuyên chú nghiên cứu tài liệu trong tay.

Nhưng mà, Akashi phát giác chính mình hoàn toàn không có cách tập trung.

Hơi thở ấm áp của người bên cạnh thư hoãn lâu dài, từng đợt nhiệt lưu truyền đến tay trái đang chống đỡ trên lưng Akashi, loại cảm giác ôn nhu này khiến người ta muốn rơi lệ, từ ngón tay truyền đến trong ngực.

“Seijuurou...”

Tiếng nỉ non yếu ớt, lộ ra một chút khát cầu cùng quyến luyến.

Ma xui quỷ khiến xoa lên đôi mắt người bên cạnh, chạm tay vào cũng là một mảnh lạnh lẽo.

“Kuroko... Tetsuya...”

Trong đôi đồng tử dị sắc, hiếm thấy lộ ra thần sắc vô hạn mê man.

– TBC –

Lời vô nghĩa của tác giả:

Chương này không có ngược như mấy chương trước đi ~XDD

Đội trưởng mất trí nhớ hảo khó viết... Không nắm chắc a cảm giác khó khăn OOC... gấp trở ngại

Tiểu kịch trường:

Tiểu Đạm (cười lấy lòng): Ano, Akashi-kun, tất cả mọi người hô hào để biết kỳ tích nhiều điểm phúc lợi, người xem có phải hay không... (chà xát tay)

Akashi (mỉm cười): Người đã muốn chết một lần, ta cũng không thể không thành toàn người...

Tiểu Đạm (run run rẩy rẩy xoay người sang chỗ khác nhìn Kuroko-chan): Tetsuya cứu ta...

Kuroko (uống vanilla milkshake): Không cần lo lắng, Seijuurou xuống tay có chừng mực. (mỉm cười) Sẽ không để cho người thống khổ.

Tiểu Đạm: ...

Editor: Nhanh nhớ ra đi Đỏ cứng ;-; hành thằng Đen ta quyết giết người ;-;

4. Chương 4

Q4

“Những lời này tôi cũng chỉ nói một lần.”

Âm thanh thanh lãnh không lớn, lại rất có sức mạnh.

“Thứ thuộc về tôi, cho dù là ai, cũng đừng hòng nghĩ tới việc cướp đi.”

※

Kuroko ngủ một giấc đến thực trầm.

Tuy rằng hắn có nói với Akashi, mình chỉ ngủ một lúc, nhưng Akashi nhìn đôi môi tái nhợt của hắn, chung quy cũng không đánh thức.

Chân bị gãy chưa khỏi hẳn thường thường truyền đến một trận đau đớn, dạ dày trống không chưa ăn cơm cũng bởi vì rỗng tuếch mà không ngừng phát ra âm thanh kháng nghị.

Akashi lại vẫn sở vị vẫn, tiếp tục lật xem kỳ phổ trong tay.

Đội Kuroko tỉnh lại, đã qua giữa trưa.

“Trẻ như thế... Xem ra chỉ có thể ra ngoài ăn...”

Thiếu niên màu xanh nhạt nhu nhu mái tóc có chút lộn xộn.

“Akashi-kun, có muốn ra ngoài đi một chút không?”

Kuroko hỏi người bên cạnh, bác sĩ có nói qua, vận động thích hợp có thể giúp chân người kia nhanh chóng khôi phục.

Mà nói thật, Akashi thì không muốn ra ngoài.

Hắn là kẻ kiêu ngạo, không hy vọng chính mình lấy loại này, dựa vào nạng, xuất hiện tư thái cố gắng bước đi trong tầm mắt của người khác.

Nhưng đối với vẻ mặt ân cần cùng biểu tình mong mỏi của Kuroko, mấy lời muốn nói ra miệng, rốt cuộc nói không ra.

Akashi chống nạng, bởi vì Kuroko tận lực thả chậm cước bộ, cho nên hắn cũng tuyệt không cố sức.

Đi đến bóng cây nhỏ trên đường, Kuroko đột nhiên dừng bước.

Akashi nhìn hắn ở trước mặt mình ngồi xổm xuống, bàn tay trắng nõn mảnh khảnh đem giày bên chân trái, một lần nữa thất lại, cuối cùng cột thành một cái nơ con bướm xinh đẹp.

Ánh sáng xuyên thấu qua khe hở của lá cây, ôn nhu chiếu vào mái tóc màu trời của thiếu niên, thoạt nhìn phi thường xinh đẹp.

“Như vậy là xong.”

Kuroko vừa lòng nhìn dây giày mình vừa tự tay thất lại trên chân Akashi, rồi cẩn thận mang giày vào.

“Cám ơn...”

Nghe vậy, Kuroko giống như nhớ lại một ít chuyện cũ tốt đẹp, đôi mắt màu băng lam chứa đầy ý cười nhu hòa.

“Lại nói tiếp, phương pháp kết nút, vẫn là Akashi-kun dạy tôi...”

※

Lúc này, nơi hai người đang đứng vừa lúc là một đỉnh thềm đá hẹp dài, cầu thang chỉ có năm bậc.

Một bóng người cười xe ô tô rất nhanh xuất hiện, kia là một nhóm đua thích xe ô tô, nguyên bản thân xe nhỏ gọn hữu lực bị vẽ đầy các hình cổ quái, màu sắc sặc sỡ, tựa như một kẻ không am hiểu về nghệ thuật lại giả vờ như nghệ sĩ tùy ý vẽ trên vách tường.

Người kia tựa hồ không nghĩ tới một con đường nhỏ hẻo lánh như vậy sẽ có người đi, hơn nữa trước tốc độ lại quá cao, muốn giảm tốc độ đã không kịp nữa.

“Seijuurou ——”

Akashi chỉ kịp nhìn đến khuôn mặt tràn ngập lo lắng của Kuroko, sau đó là một cổ mạnh mẽ đem chính mình mãnh liệt đẩy ra.

Mất đi cân bằng, hẳn cả người đều nghiêng qua một bên, may mà chân bị thương không có bị đụng đến.

Đợi cho hẳn dùng tay chống đỡ ngồi dậy, chỉ thấy được một bóng người bay nhanh chạy đi, cùng với một người nằm ở cách đó không xa, hôn mê bất tỉnh.

Tâm Akashi trong nháy mắt trầm xuống.

Thở đẩy con người màu lam, luôn ôn hòa cười kia, nhưng không có bất luận phản ứng gì.

Giống như con rối bị chặt đứt dây, bất lực mà yếu ớt.

Muốn ôm người yếu ớt kia vào lòng, nhưng chân bị thương lại vào lúc này mà đau, không thể cử động mấy may;

Muốn công người bất lực kia đưa đi bác sĩ, nhưng không biết bệnh viện ở đâu, bác sĩ ở chỗ nào.

Hung hăng đánh một quyền xuống mặt đất lạnh lẽo, Akashi lần đầu tiên thống hận lỗ hổng ký ức của mình.

Cái gì cũng không biết.

Cái gì cũng không làm được.

Tay có chút run rẩy lấy ra điện thoại di động của mình.

Sau khi mất trí nhớ, đây là lần đầu tiên hẳn mở máy.

Akashi lật tìm nhìn danh bạ của mình.

Chỉ có tên một người —— Tetsuya.

Cẩn chặt rằng, Akashi lại đi lật xem lịch sử tin nhắn của mình.

Tin thứ nhất: [Người gửi tin: Tetsuya] Seijuurou, tôi nghĩ tới một cái phương thức ném rổ mới, đợi lát nữa biểu diễn cho cậu xem.

Tin thứ hai: [Người gửi tin: Tetsuya] Lúc trở về, mua giúp tôi một ly vanilla milkshake, cảm ơn. PS: ly lớn nha.

Tin thứ ba: [Người gửi tin: Tetsuya] Midorima-kun nói hôm nay trời sẽ mưa, Seijuurou có mang dù không?

Tin thứ tư: ...

Tin thứ năm: ...

Akashi chỉ cảm thấy trước mắt có chút mơ hồ.

Lại đi lật xem lịch sử trò chuyện, giữa dãy số chỉ chút, hẳn cuối cùng thấy được một dãy số khác.

Không chút nghĩ ngợi, Akashi liền gọi đi.

Vang lên vài tiếng, đối phương nhận được.

“Akashicchi?”

“Kuroko bị thương.”

Không nhẫn nại tiếp tục nói chuyện, Akashi quyết đoán đi đến vấn đề chính.

“Bị thế nào? Các cậu ở nơi nào?”

Akashi chỉ có thể miêu tả cảnh sắc hữu hạn chung quanh, cũng may người này đối với kiến trúc trường học phi thường hiểu biết, rất nhanh liền tìm được.

Chỉ chốc lát sau, một thanh niên tóc vàng đẹp trai cao lớn liền xuất hiện trong tầm nhìn Akashi.

“Kurokocchi!”

Kise thật cẩn thận đem thiếu niên hôn mê bế lên, ôm hải vào trong ngực.

“Xin lỗi nha Akashicchi, tôi đưa Kurokocchi tới bác sĩ đã.”

Lo lắng nhìn người trong ngực sắc mặt có chút tái nhợt, Kise tận lực giúp thiếu niên nằm thoải mái chút.

Về mặt cẩn thận che chở, giống như trong ngực hắn không phải là một thiếu niên chơi bóng rổ, mà là một vật thủy tinh trong suốt dễ bể.

“Không sao đâu mà, Kurokocchi.”

Tuy rằng người trong ngực hôn mê không nghe được, Kise vẫn như trước ôn nhu trấn an hắn.

Giống như ngũ khí ôn nhu dụ hống tình nhân.

Akashi lạnh lùng nhìn hắn ôm Kuroko đi, đứng yên tại chỗ thật lâu, không nói lời nào, cũng không lộ ra vẻ gì.

Hắn hiện tại, không có khả năng làm gì vì người kia.

Một chút cũng không có.

Thanh niên anh tuấn tóc đỏ ngẩng đầu, nhìn ánh sáng xuyên giữa lá cây tinh tinh điểm điểm.

Thật chói mắt.

※

Kuroko sau khi tỉnh lại, đầu còn có chút mơ màng.

“Kurokocchi tỉnh rồi? Có chỗ nào không thoải mái hay không?”

Kise thân thiết nhìn hắn.

“Tôi không sao, Kise-kun... Nơi này là...”

“Akashicchi gọi điện thoại cho tớ nói cậu bị thương, cho nên tớ liền đến đó, sau đó đem cậu đưa đến đây. Bác sĩ nói não chỉ bị chấn động rất nhỏ, may quá ~”

Kise cuối cùng yên tâm, nhu nhu mái tóc màu xanh nhạt mềm mại.

“Cám ơn cậu, Kise-kun... Akashi-kun đâu?”

Kuroko giây dựa trong suy nghĩ muốn đứng dậy, lại bị Kise kiên quyết đè xuống.

“Kurokocchi đừng quan tâm, nghỉ ngơi cho khỏe đi. Tớ đi xem Akashicchi.”

“Vậy, làm phiền Kise-kun.”

Thiếu niên cảm kích cười cười, sau đó nhắm hai mắt lại.

Hắn không nhìn thấy, biểu tình của người tóc vàng có chút cô đơn.

Kurokocchi vẫn luôn như thế này... Chỉ biết Akashi tùy hứng, đối với những người khác, đều sử dụng kính ngữ, vĩnh viễn không thay đổi.

Vĩnh viễn đều sẽ lộ ra lễ phép xa cách thần nhiên.

Chỉ có Akashi...

Kise đi vào phòng ngủ của Kuroko cùng Akashi, đẩy cửa ra, không hề bất ngờ nhìn thấy bóng người lạnh lùng kia đang bình tĩnh đọc sách, bên tay là hộp đựng cơm chỉnh chỉnh tề tề.

“Akashicchi, kỳ thật cho dù không có Kurokocchi chăm sóc, một mình cũng hoàn toàn có thể làm được đi...”

Nhưng mà Kurokocchi cố ý muốn vội trước vội sau, toàn tâm toàn ý chăm sóc người này...

Con người dị sắc chặt chẽ nhìn thẳng Kise, không chút nào che dấu lạnh lùng cùng bài xích.

“Kuroko không có việc gì chứ?”

“Kurokocchi tốt lắm, tôi sẽ giúp hần.”

“Phải không.”

Nghe ngữ điệu Akashi không có chút cảm xúc phập phồng nào, Kise cảm thấy trong lòng có loại bất bình nồng đậm.

Là bất bình vì Kurokocchi, cũng có vì tình cảm của mình mà bất bình.

“Akashicchi, những lời này tôi chỉ nói một lần.”

Kise không sợ hãi nhìn thẳng người này, người mình từng một lần coi là thần minh kính trọng.

“Thứ quan trọng, trước khi cậu nhớ ra, trước hết để ở chỗ tôi bảo quản đi.”

Đối mặt với Kise cố lấy dũng khí, gần như khiêu chiến nhất dạng lên tiếng, Akashi nghiêng ngẫm mà nhìn hần từ trên xuống dưới.

“Cậu là... Kise Ryouta phải không?”

Cây kéo kim loại trong tay Akashi tung bay xuất một vòng cung xinh đẹp.

“Những lời này tôi cũng chỉ nói một lần.”

Âm thanh thanh lãnh không lớn, lại rất có sức mạnh.

“Thứ thuộc về tôi, cho dù là ai, cũng đừng hòng nghĩ tới việc cướp đi.”

Trong nháy mắt đó, Kise cảm thấy, một Akashi luôn bày mưu nghĩ kế, tin tưởng vững chắc ‘Tôi luôn luôn thắng, vì vậy tôi luôn luôn đúng’ như vậy, đã trở lại.

Hoặc là nói, hần chưa từng rời đi.

Mặc kệ có ký ức hay không, Akashi Seijuurou vẫn chính là Akashi Seijuurou.

– TBC –

Lời vô nghĩa của tác giả:

Khả năng sẽ có một chút nhóm Kỳ Tích hưởng lợi, đội trưởng không cần ngẫu nhiên đâm chọt

~(>_<~

5. Chương 5

Q5

“Tôi sẽ không... uống vanilla milkshake nữa.”

※

Kise đi trên đường đến bệnh viện, gương mặt tuấn tú khiến nữ sinh liên tiếp dừng chân để ngắm nhìn, bắt đồng với dương quang sáng sủa thường ngày, ẩn ẩn, có chút tối tăm.

Trong lòng bàn tay, kéo khiến miệng vết thương cũng không lớn, lại ỉn ỉn đau.

Mấy phút đồng hồ trước.

“Thứ thuộc về tôi, cho dù là ai, cũng đừng hòng nghĩ tới việc cướp đi.”

“Tôi quả nhiên không thể hiểu, loại người như cậu lại có thể biến người được xem là tình nhân thành vật-sở-hữu.”

Kise đến gần Akashi, có chút giận dữ.

“Kurokocchi không phải đồ của cậu. Trước đây cậu không hề nhắc tới.”

Nhẹ nhàng xoắn xoắn tóc mái kim sắc trên trán, Kise cười đến không chút để ý.

“Cậu bây giờ, ngay cả hân thích ăn cái gì, thích làm gì, nhận được món quà gì sẽ cảm thấy vui vẻ, cũng không biết.”

Hắn xem ra, đoạn luyện tình của Akashi cùng Kuroko, tổng thể tựa như chỉ có Akashi Seijuurou.

Sắp đặt, thiết bẫy rập, tìm đúng lỗ hổng không tiếc hết thấy đại giới tiến công, cuối cùng, chiếu tướng.

Kise cho tới bây giờ đều không thể chấp nhận, người kia biến tất cả đều dùng lý luận của ván cờ để thao túng.

“Cậu bây giờ, dựa vào cái gì nói Kurokocchi là vật sở hữu của cậu?”

Kise nắm lấy cổ áo hắn, có chút phần nộ nhìn cặp mắt dị sắc kia.

Sắc mặt Akashi, theo những lời này của Kise, mãnh liệt trầm xuống.

Trên mặt đường như không có việc gì, nháy mắt che kín lạnh lùng, xơ xác tiêu điều.

Kise trong lòng đột nhiên cảnh giác mãnh liệt, lập tức lui về phía sau.

Đáng tiếc, vẫn chậm.

Thứ kim loại màu trắng bạc bay nhanh tới, hướng trên mặt của hắn đâm vào, Kise theo bản năng dùng tay chặn, hàng mi anh tuấn hơi hơi nhắm lại.

Trong lòng bàn tay truyền đến đau đớn nói cho hắn biết, Akashi không phải đang nói giỡn.

Hắn thật sự động sát ý.

Kise dùng tay phải đem thanh kim loại nhỏ kia chặt chẽ nắm chặt, cùng Akashi giằng co.

“Cậu đi đi, hiện tại, lập tức.”

Ngược hướng ánh sáng, Kise thấy không rõ vẻ mặt của hắn.

“Nếu không, nhất tiếp theo, cậu không có khả năng đỡ được.”

Trở lại bây giờ.

Miệng vết thương trong lòng bàn tay đã không còn chảy máu nữa, nhưng lại đau đớn như trước.

Không phải lần đầu tiên sinh ra ý nghĩ như vậy.

—— Nếu, Kuroko cùng mình ở một chỗ, nhất định sẽ càng thêm vui vẻ.

Chính mình sẽ dùng hết khả năng, toàn tâm toàn ý che chở hắn, sủng ái hắn, lúc vui buồn đều ở cạnh hắn.

Nhất định sẽ không để cho hắn cô đơn, càng sẽ không để cho hắn thương tâm.

Hắn có thể lấy sinh mệnh của Kise Ryouta này mà thề.

Nắm chặt hai đấm.

Nghĩ đến vừa rồi, người kia mất đi ký ức, nhưng vẫn như trước giọng điệu bình tĩnh, cái loại này —— giọng điệu trên cao nhìn xuống, Kise vô pháp ức chế phần nộ trong lòng.

Giống như, tình yêu của Kise Ryouya hẳn, hoàn toàn bị phủ nhận.

Thật khó chịu, thật... không cam lòng.

Rõ ràng là người cùng Kurokocchi thân cận nhất, rõ ràng... Thích Kurokocchi nhất.

Yên lặng thích nhiều năm như vậy, biết rõ ràng là vô vọng, lại như trước, ngây ngốc không hiểu làm sao quay đầu lại.

Như trước, ngây ngốc mà thích hẳn.

Trên hành lang bệnh viện, Kise gặp một người trên ghế dài, đang cầm một quyển tiểu thuyết, an tĩnh đọc.

Bóng người màu băng lam, áo sơ mi tuyết trắng bị gió thổi trên hành lang có chút đông đưa, ngẫu nhiên sẽ có một hai mảnh lá cây từ từ rơi xuống bên người thiếu niên, nhẹ nhàng xoay vòng rơi xuống. Làm con người màu trời càng thêm điềm tĩnh.

Không đành lòng đánh vỡ yên bình, Kise chỉ một bên lặng lẽ mà nhìn.

Chỉ cần giống như bây giờ, trong tầm nhìn chỉ có thân ảnh người này, Kise đã cảm thấy thực thỏa mãn.

Tình cảnh yên tĩnh này, duy trì thật lâu.

Thanh niên tóc vàng anh tuấn, si ngốc nhìn người màu xanh nhạt cách đó không xa, giống như đó là ánh sáng cuối cùng mà cả đời hẳn phải đuổi tìm.

“Kise-kun?”

Nhìn xem hơi mệt chút, Kuroko nhu nhu đôi mắt, ngẩng đầu, liền thấy người trước mặt.

“Kise-kun đến đây lúc nào vậy? Tôi không biết.”

Kuroko nhẹ nhàng đứng lên, đi đến bên người Kise.

“Hôm nay thật sự cảm ơn Kise-kun, phiền cậu đưa tôi lại đây.”

Thiếu niên lộ ra ý cười nhợt nhạt.

Lơ đãng thoáng nhìn, tươi cười của thiếu niên bị đông lạnh thay thế.

“Kise-kun, tay cậu...?”

“A a, cái này? “

Kise không thèm để ý quơ quơ tay bị thương.

“Vết thương nhỏ, không cần để ý.”

Dung mạo xinh đẹp của Kuroko lập tức trở nên nghiêm túc.

Có lẽ với người khác gương mặt như vậy sẽ có vẻ thực nghiêm khắc, nhưng Kuroko từ nhỏ chính là một gương mặt nhu hòa thanh tú, bình thản, không chỉ không có uy hiếp lực, ngược lại có loại cảm giác giả vờ đáng yêu.

“Kise-kun không thể nói như vậy, vết thương nhỏ cũng phải chú ý mới được.”

Không khỏi phân trần giữ chặt tay Kise, miệng Kuroko vô cùng nghiêm túc.

“Vận nhất nhiễm trùng sẽ rất phiền phức, còn sẽ ảnh hưởng đến tập luyện.”

Đem tay bị thương của Kise mở ra, máu chảy ra ở miệng vết thương đã ngưng tụ, thoát nhìn có chút đáng sợ.

Ánh mắt màu băng lam hiện lên một tia đau tiếc, thiếu niên cúi đầu.

Kise cảm giác hô hấp của mình, thậm chí tim đập, đều bị đình chỉ.

Cái lưỡi hồng nhạt của thiếu niên, nhẹ nhàng tiếp xúc miệng vết thương trên tay hẳn, ôn nhu liếm liếm.

Phương pháp khử trùng thực truyền thống.

Kise bọn họ lúc chơi bóng rổ thường xuyên sẽ phải chịu trầy da lớn lớn nhỏ nhỏ, xuất phát từ tiện lợi, cũng thường thường sẽ dùng nước bọt để khử trùng.

Nhưng mà, động tác đơn giản như vậy, được người mình thầm mến đã nhiều năm làm ra...

Kise cảm giác, cơ hồ trống ngực đình trệ, đột nhiên gia tốc tăng đáng sợ.

Như thế nào, lại cảm giác hạnh phúc quá mạnh liệt, giống như vượt qua cực hạn mà trái tim có thể chịu đựng...

“Kise-kun, mặt của cậu thật đỏ, không có việc gì chứ?”

Nhìn đến gương mặt gần trong gang tấc, Kise cảm giác mặt mình, hiện tại nấu chín vài quả trứng gà hoàn toàn không thành vấn đề.

Người này vĩnh viễn như thế. Ôn hòa như gió, ôn nhuận như nước.

Không phô trương, không nhu nhược, không khác người, không tùy hứng, không cao ngạo, không khiêm nhường.

Yên lặng thích nhiều năm như vậy, biết rõ ràng là vô vọng, lại như trước, ngây ngốc mà không hiểu làm sao quay đầu lại.

Như trước, ngây ngốc mà thích hẳn.

Thậm chí, hôm nay so với ngày hôm qua càng thêm thích, ngày mai so với hôm nay càng thêm thích.

Kurokocchi vì cái gì không chọn tôi chứ?

Kise lại hỏi một lần.

Từng ngày từng ngày, hẳn đều ở trong lòng, trộm hỏi vô số lần.

Hai người đi qua M, Kise đang định đi mua cho Kuroko một ly vanilla milkshake, còn chưa kịp mở miệng, một ly milkshake đặc biệt lớn đã được đưa tới trước mặt.

Bóng người tử sắc cao lớn trong tay ôm đầy đồ ăn vặt, cầm trong tay một cây kẹo que đặc biệt lớn.

Ánh mắt màu tím sâu sắc biếng nhác mà híp, lại ẩn hàm một tia ôn nhu.

Một cách không ngờ, Kuroko lễ phép cự tuyệt.

“Murasakibara-kun, cảm ơn cậu, tớ không uống.”

Bất đồng với ngày thường nhìn milkshake là phần khởi, Kuroko yên lặng mà nhắm hai mắt lại.

“Tớ sẽ không... uống vanilla milkshake nữa.”

Thiếu niên thấp giọng lẩm nhẩm nhẹ, tiêu tán trong không khí, tái tìm không được.

Nếu không phải trong ánh mắt màu băng lam kia, che giấu không được đau đớn, Murasakibara cùng Kise đều sẽ cho rằng, mới vừa rồi lời thiếu niên nói chính là ảo giác.

– TBC –

Lời vô nghĩa của tác giả:

Ngạch, chương tiếp theo... Sẽ có điểm ngược... Dự báo trước... b hân

Đội trưởng vì cái gì mất trí nhớ, còn có như thế nào mất trí nhớ, chương tiếp theo hẳn là sẽ nói rõ đi, kỳ thật cũng thực dễ dàng đoán được rồi

~~(>_<~)

6. Chương 6

Q6

“Tetsuya, cả đời này tôi sẽ mua vanilla milkshake cho cậu, có chịu không?”

Người kia mang theo một chút ý cười, bên tai thấp giọng hỏi.

Thanh âm ôn nhu truyền đến, khiến người ta không kìm lòng nổi, muốn chìm đắm vào trong đó.

Cố gắng làm cho mình không rơi lệ, Kuroko trở mình, chủ động hôn lên đôi mắt dị sắc của người nọ.

“Muốn ly lớn.”

※

Kuroko ngưỡng mặt lên, ánh mắt màu băng lam mênh mông một tầng hơi nước.

Nhưng mà, cũng không hơn.

Dưới ánh mắt lo lắng của hai người Kise cùng Murasakibara, Kuroko Tetsuya, chung quy vẫn không khóc.

“Tetsuya, cậu phải nhớ kỹ.”

Chẳng bao lâu sau, hai người kịch liệt triển miên qua đi, người kia thưởng thức mái tóc của mình, đôi môi ướt át ôn nhu trượt trên làn da trần trụi, đem bản thân lưu lại dấu ấn đến càng thêm thấy rõ.

“Tôi chỉ sẽ vì một mình cậu lau đi nước mắt.”

Ôn hòa lau đi nước mắt sinh lý trên khóe mắt thiếu niên, Akashi thanh âm mang theo thoả mãn khàn khàn.

“Nhưng mà ngược lại, nơi cậu có thể rơi lệ, chỉ có thể ở trong ngực tôi.”

Kuroko cắn môi dưới, dùng sức quá lớn, chảy ra tia máu.

Vị ngọt của máu lan rộng trong miệng, Kuroko đã có chút bi ai cùng khoái ý.

Ít nhất, đau đớn có thể phân tán lực chú ý của mình.

Nơi tôi có thể rơi lệ, chỉ có trong ngực người kia.

Hiện tại, không có tư cách rơi lệ.

“Kurokocchi.”

Kise nhẹ nhàng từ phía sau lưng đem thiếu niên ôm vào trong ngực, tay phải che đi đôi mắt màu băng lam của hắn.

“Kurokocchi, thời điểm muốn khóc, vẫn là khóc đi cho tốt.”

“Tôi sẽ ở cùng cậu.”

Kuroko gian nan ngẩng đầu, nhìn hoa tai của người kia lập lòe sáng lên.

“Cám ơn cậu, Kise-kun, tớ không sao.”

Thiếu niên lắc lắc đầu, bất động thanh sắc rời khỏi cái ôm của người phía sau.

Tuy rằng cái ôm kia thực ôn nhu... Làm cho mình quyến luyến thu hút, thiếu niên vẫn lựa chọn rời đi.

Thế nhưng nếu không thể hồi báo tình cảm này thì càng không thể cho đối phương hy vọng.

“Kurokocchi, có thể nói cho tôi biết, lý do cậu không uống vanilla milkshake nữa không?”

Không biết khi nào, Murasakibara cắn xong kẹo que trong tay rồi.

Thân hình cao lớn trước mặt Kuroko, thoải mái đem thiếu niên thể trạng mảnh khảnh bao phủ trong bóng dáng của mình.

“Sự tình thống khổ, nói cho nhiều người, thống khổ sẽ được chia ra.”

Bàn tay to nhu nhu mái tóc màu băng lam, lực đạo rất lớn, nhưng cũng lộ ra nồng đậm trìu mến.

“Nói ra đi, Kurokocchi.”

Vài người đi vào M, tới chỗ ngồi thích nhất, Kuroko ngồi vào chỗ của mình.

Kia là chỗ ngồi bên cạnh cửa sổ, xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh được chủ quán tỉ mỉ bảo dưỡng chà lau, có thể nhìn đám người bên ngoài rộn ràng thì thầm.

Thủy tinh mờ mờ hình thành một hoa văn lổ xoáy, đơn giản nhưng không mất tinh xảo.

Người có thể rõ ràng nhìn thấy người ở phía ngoài, người ở phía ngoài nhưng không cách nào thấy rõ người.

Cảnh vật ai là ai, vừa xem hiểu ngay.

Đối mặt với thiếu niên cự tuyệt vanilla milkshake, Murasakibara cùng Kise trong lúc nhất thời cũng không biết mua thứ gì cho hắn.

Cuối cùng, Murasakibara vẫn mua một ly coca.

Kuroko lễ phép mà nói cảm tạ, lẳng lặng nhìn đá viên chuyển động nặng nề trong ly coca.

Ngày nào đó, kỳ thật rất bình thường.

Dưới bầu trời mưa nhỏ, giọt mưa dừng trên cửa sổ, phát ra tiếng vang tích táp, tinh mịn mà lâu dài.

Akashi cùng Kuroko hai người sau khi lên đại học, cuối tuần đều ở trong căn hộ.

Biển số của căn hộ là 411. (Akashi số 4, Kuroko-chan số 11)

Kuroko một người đi trên con đường trở về căn hộ, vọng thời điểm đi ngang qua trạm gác, quản lý viên có chút kinh ngạc nhìn hắn.

“Kuroko-kun, hôm nay một mình a, Akashi-kun không cùng người về?”

“Saito-sensei hảo. Hôm nay cậu ấy có chuyện.”

Kuroko lễ phép đáp lại hắn.

Bình thường hai người đều sẽ cùng trở về, nhưng mà, trong khoảng thời gian này, Akashi một mình thường xuyên bận rộn, thậm chí cũng thường thường không trở về ký túc xá nghỉ ngơi, một tháng qua, Kuroko đều rất ít nhìn thấy thân ảnh của hắn.

Cá tính Kuroko điềm đạm bình thản, nếu người yêu không nói, hắn quyết sẽ không tò mò truy vấn.

Trở lại căn hộ, chuyện thứ nhất Kuroko làm đó là quét dọn gian phòng, dù sao năm ngày rồi không có người ở, trong phòng mơ hồ có thể nhìn đến một tầng bụi mỏng.

Trong phòng phủ một màu xanh da.

Bức màn, sofa, tấm đệm màu lam, thậm chí đèn đóm, đều là màu lam thực thanh lãnh.

Kuroko chuyên chú lau chùi đồ dùng sinh hoạt, từ cặp chén trà, đến cặp mặt dây chuyền bóng rổ, rồi đến nón áo đôi.

Mỗi một thứ mỗi một thứ, đều không nhiễm hạt bụi nhỏ.

Đây là căn hộ của bọn hắn, mỗi một khối, mỗi một phương, mỗi một chỗ, đều là hai người đồng thời bố trí.

Ngôi nhà thuộc của bọn hắn.

Âm thanh cửa phòng mở ra.

Thiếu niên bận rộn dừng lại động tác, lập tức, lộ ra một nụ cười ôn hòa.

“Tôi đã trở về, Tetsuya.”

“Seijuurou, hoan nghênh trở về.”

Tuy rằng thanh âm không có bất luận pháp phòng gì như thường ngày. Nhưng mà, trên mặt Akashi, mang theo mỗi một rõ ràng.

Kuroko vừa định đi lấy khăn đưa cho người phong trần một mỗi lau mặt, đã bị mạnh mẽ ôm vào một cái ôm quen thuộc.

“Seijuuro? Ngô...”

Còn chưa nói ra khỏi miệng, đã bị một nụ hôn dài nuốt trọn.

Mỗi lần cùng người kia hôn môi, thiếu niên đều sẽ bị một cổ kinh đào hải lãng nhiệt tình chiếm đoạt.

Lại có ai biết được, một kẻ bề ngoài bày mưu nghĩ kế vĩnh viễn bình tĩnh tự nhiên, trong việc biểu đạt tình cảm, là cực đoan như thế, khiến người ta khó có thể kháng cự.

Kuroko vĩnh viễn đều sẽ không quên, nụ hôn đầu của mình chính là bị người này không khỏi phân trần, không thể nghi ngờ mà chiếm hữu.

Cũng như chỉ cần mình uống vanilla milkshake thích nhất, tựa như nghĩ đến chuyện cũ đau thương về nụ hôn đầu tiên của mình, cùng với thiếu chút nữa hít thở không thông mà chết...

Những thứ đã trải qua nói cho Kuroko, thời điểm cùng Akashi hôn môi, không cần phản kháng, không cần chống đỡ, toàn tâm toàn ý hấp thu dưỡng khí, cam đoan chính mình sẽ không hít thở không thông, mới là quan trọng nhất...

Akashi có chút động tình, tiếng hít thở nặng nề dừng bên tai Kuroko, tùy ý mà đến, là hơi thở vô cùng quen thuộc, nóng bỏng.

Vô lực rên rỉ xuất hiện nuốt bọt, theo miệng lưỡi hai người giao triền chậm rãi tích lạc, mang theo đường cong trong suốt, dừng trên sàn nhà vừa mới chà lau sạch sẽ trơn bóng.

Hô hấp sớm đã chẳng phân biệt được là ai.

Tim đập, từ lâu tuy hai mà một.

So với lời ngon tiếng ngọt, Akashi vĩnh viễn sẽ lựa chọn phương thức trực tiếp nhất, thân thể tương giao, để diễn tả nội tâm tình cảm.

Tôi yêu cậu.

Kuroko cũng không rõ vì sao hôm nay Akashi khác thường như thế.

Hắn chính là vươn tay ôm người cao hơn một cái đầu so với mình, nhu thuận nhắm mắt lại, thả lỏng thân thể của chính mình.

Không tiếng động dung túng.

Nằm ở trên giường, Kuroko sớm đã một đến nâng không dậy nổi một ngón tay, giống nước chảy mềm mềm vùi trong đệm chăn.

Trên làn da trần trụi, trắng nõn, rải rác dấu vết hoan ái.

Kuroko đã muốn vứt bỏ.

Tuy rằng lúc trước ném thử qua vô số lần, nhưng hắn vẫn là vô pháp thành công mà đem hai chữ Lẽ • Chế truyền thụ đến trong từ điển của Akashi.

Mỗi lần kháng nghị, đều sẽ bị người kia không khỏi phân trần dùng phương thức càng thêm kịch liệt tiếp tục triển miên, thường xuyên qua lại, Kuroko cũng liền mặc kệ nó.

Ngay tại thời điểm Kuroko một mỗi muốn ngủ, hắn cảm giác trên ngón áp út, truyền đến cái lạnh của kim loại.

Gian nan mở mắt ra, trên ngón tay, một cái nhẫn nhỏ vừa vặn ngay ngắn phát ra ngân quang mê người.

“Tôi không muốn dùng tiền của gia đình để mua cái này.”

Người phía sau, ôn nhu ôm hân, thân thể thuận theo, thân nhiệt hai người đạt thành một chỉnh thể tốt đẹp. Nháy mắt, Kuroko hiểu được người này gần đây bận rộn cùng mỗi một, đều là vì cái gì.

Ngực xuất hiện một cổ ấm áp mãnh liệt, ấm áp đến muốn rơi lệ.

“Tetsuya, cả đời này tôi sẽ mua vanilla milkshake cho cậu, có chịu không?”

Người kia mang theo một chút ý cười, bên tai thấp giọng hỏi.

Thanh âm ôn nhu truyền đến, khiến người không kìm lòng nổi, muốn chìm đắm vào trong đó.

Cố gắng làm cho mình không rơi lệ, Kuroko trở mình, chủ động hôn lên đôi mắt dị sắc của người nọ.

“Muốn ly lớn.”

Mười ngón tay đan vào nhau truyền cho nhau thân nhiệt, Kuroko chậm rãi đi vào giấc ngủ thật sâu.

Akashi nhìn gương mặt của hân, đem chăn màu xanh da trời đắp lại trên người hân.

Đứng dậy chuẩn bị rời đi, không nỡ đành xoay người lại, hôn lên gương mặt điềm nhiên kia.

Vì cái vật kim loại nhỏ bé này, hân sử dụng kiến thức máy tính của mình, làm việc tại một công ty điện tử.

Hôm nay, là ngày cuối cùng.

Bởi vì hân làm rất xuất sắc, công ty cho phép ứng trước tiền lương, hân mới có thể đem cái nhẫn này mang về.

Tuy rằng rất không nỡ, nhưng Akashi không thể không đứng dậy, đi hoàn thành ngày công tác cuối cùng của mình.

Chờ tôi, Tetsuya.

Nếu đáp ứng rồi, cả đời mua cho cậu vanilla milkshake ly lớn, tôi sẽ không nuốt lời.

“Tôi lập tức quay lại.”

※

Một góc của M, ba thanh niên ngồi cùng một chỗ.

Thiếu niên màu trời, cùng với người cùng năm, yên lặng nhìn phần Coca trước mắt, khối băng trong ly đã hoàn toàn tan, hóa thành nước lạnh.

“Sự tình phía sau... Các cậu cũng biết.”

“Ngày mưa... Lái xe lại đi ngược chiều... Tai nạn ô tô... Mất trí nhớ...”

Âm thanh ôn nhuận, vô pháp ức chế run rẩy.

“Tôi chạy đến hiện trường... Hân một thân huyết, nhưng trong túi giấy bên tay, một ly milkshake lớn hoàn hảo không tổn hao gì.”

– TBC –

Lời vô nghĩa của tác giả:

A a a ngược xong rồi mặt sau bắt đầu tát đường

~~(>__<)

7. Chương 7

Q7

Chỉ có đợi người kia khôi phục khỏe mạnh, khôi phục ký ức, thiếu niên màu trời mới có thể từ trong vực sâu chưa từng ngừng tự trách, giải thoát ra ngoài.

Chỉ có phương pháp này thôi.

※

Kise rất muốn ôm con người với vẻ mặt trầm tĩnh đối diện kia, vuốt ve mái tóc màu băng lam mềm mại, sau đó nói cho hắn biết —— “Không phải lỗi của cậu.”

Thật sự, rất muốn rất muốn làm như vậy.

Buông ra bàn tay nắm chặt, lại nắm chặt một lần nữa, rồi lại buông ra...

Hắn chung quy vẫn không thể nói vậy.

Bởi vì trong lòng Kise vô cùng rõ ràng, câu “Không phải lỗi của cậu” cũng không thể khiến người trước mắt giống như tùy thời sẽ ngã xuống, so với bất luận kẻ nào cũng ôn nhu, chẳng cần một chút ít an ủi.

Chỉ có đợi người kia khôi phục khỏe mạnh, khôi phục ký ức, thiếu niên màu trời mới có thể từ trong vực sâu chưa từng ngừng tự trách, giải thoát ra ngoài.

Chỉ có phương pháp này thôi.

“Kurochin, há miệng ra.”

Thiếu niên mê man nhìn về phía Murasakibara, người sau rất nhanh đem một cái kẹo nhét vào trong miệng của hắn.

“Đây là caramel vị mới nhất, ăn rất ngon.”

Kise nhìn Murasakibara biểu tình không chút biến hóa, như thường ngày, có chút kinh ngạc.

Đối mặt với Kuroko bị loại thống khổ ký ức cùng tàn khóc tự trách hai phía tra tấn, hắn thể nhưng có thể bình thần chống đỡ như thế?

Vừa định mở miệng nói, Kise lơ đãng, thấy được Murasakibara phóng tay bên người.

Móng tay, đã muốn thật sâu đâm vào trong da thịt, thậm chí có thể nhìn thấy chất lỏng đỏ sẫm chậm rãi rơi xuống ghế của M.

Người khác nhìn không ra, Murasakibara như ngày thường cùng Kuroko nói chuyện với nhau, Kise lộ ra một cái biểu tình hiểu rõ.

Thì ra là thế.

Không phải không đau lòng, cũng không phải không khổ sở.

Chính là, đối với Kurokocchi hiện tại, bất luận an ủi cùng quan tâm gì, ngược lại sẽ gia tăng nỗi thống khổ của hắn.

Có lẽ, Kurokocchi sẽ cho rằng, hại Akashi bị thương thậm chí mất trí nhớ, bản thân không có tư cách để khóc.

Cũng không có, tư cách được người khác quan tâm, được an ủi.

Cố gắng áp chế thương tiếc trong lòng cơ hồ muốn nói ra, Kise thay bằng nụ cười ánh mặt trời của người mẫu, hoàn mỹ nhất.

“Kurokocchi Kurokocchi chúng ta buổi chiều cùng đi chơi bóng được không

”

“ Thỉnh cho phép tớ trình trọng cự tuyệt cậu, Kise-kun.”

“

~(>_< thương=’’’’ tâm=’’’’ cho=’’’’ tiểu=’’’’ hoàng=’’’’ lại,=’’’’ tiểu=’’’’ lục=’’’’ gian,=’’’’ tiểu=’’’’ thanh=’’’’ phong,=’’’’ tiểu=’’’’ lục=’’’’ gian=’’’’>

>< lời=" vớ=" vắn=" của=" beta=" ↑=" chị=" bài,=" chị=" bài=" xài=" tiếng=" nhật=" giùm=" em=" đi=" chị=" bài,=" nghe=" tiếng=" trung=" góm=" góm=" sao=" á=">

8. Chương 8

Q8

“Tôi chỉ muốn cậu ấy.”

Vài từ thật mạnh, mang theo kiên quyết không thể hoài nghi, còn có một tia... tùy hứng của trẻ nhỏ.

※

Vào đêm.

Trải qua cả ngày luyện tập phục kiện, thân thể sớm đã mỗi một không thể chịu nổi, nhưng mà, Akashi lại cảm thấy vô cùng thanh tỉnh.

Ngủ không được.

Ngoài cửa sổ ánh trăng hazy còn sáng soi chiếu vào, tràn đầy trong căn phòng nhỏ, bất đồng với ban ngày sáng ngời, có một loại cảm giác ngán sa thần bí.

Hơi thở người bên cạnh phi thường phi thường mỏng manh, chỉ có thể từ hơi hơi phập phồng trong ngực, xác định sự hiện hữu của hắn.

Thật sự là... Không có cảm giác tồn tại của người này...

Tính cả khí tức, cũng như gió trong suốt, phi thường nhẹ.

Một người thú vị.

Đơn giản đứng dậy, Akashi nhẹ nhàng tiến đến bên cạnh người nọ, từ trên cao nhìn xuống gương mặt say ngủ của hắn.

Dung mạo nhợt nhạt, mái tóc màu trời. Thể trạng thiếu niên mảnh khảnh, cùng bạn đồng lứa tuổi sai biệt cực đại, làn da trắng nõn cũng nhìn không ra hắn là một chủ lực bóng rổ mạnh mẽ.

Trong cái nhìn chăm chú của Akashi, Kuroko trở mình, chân đơn từ cổ rơi xuống, lộ ra xương quai xanh đẹp hảo.

Đôi môi hồng nhạt hơi hơi mở ra, nhẹ nhàng phun ra vài từ ——

“Seijuuro...”

Ma xui quỷ khiến, Akashi cảm giác đôi môi nhạt màu kia tràn ngập kinh lực hấp dẫn mê người, thế nên hắn vô pháp khắc chế, cúi người xuống, môi hai người nhẹ nhàng đụng chạm.

Trong phút chốc, cảm giác có chút lạnh, có chút ngọt ngào kia, đáy lòng liên tiếp nhảy nhót cùng thỏa mãn, tia chớp truyền qua mạch thần kinh toàn thân.

Trong đầu, giống như có một đoạn ngắn quen thuộc nào đó thoáng hiện.

Ngọt ngào như thế, lại là làm người ta hoài niệm như thế.

“Tetsuya...”

Người bên dưới nhẹ nhàng gọi tên của mình, Akashi bất động thanh sắc đem người kéo vào trong ngực.

Cậu là của tôi.

Đồng tử dị sắc lóe lóe, Akashi động tác thông thả, đem quần áo mỏng manh của thiếu niên, từng nút cởi bỏ.

Ánh trăng như sa, đem thân thể xích lỏa mềm mại của thiếu niên bao lại, có loại mỹ cảm cảm dục.

Cầm dục, oánh khiết.

Khiến người ta không kìm lòng nổi, muốn có được nó.

Chỉ có cậu, từ khi tôi mở mắt, liền ở bên cạnh tôi.

Cúi người xuống, hai tay trên làn da trắng nõn nhẹ nhàng do dự, tựa như một họa sĩ thể hiện tấm lòng thành kính quý báu trước tác phẩm nghệ thuật vĩ đại của người đi trước.

Chỉ có cậu, tôi sẽ không buông tay.

Đôi môi hỏa nhiệt tiếp xúc thù du trước ngực thiếu niên, nhẹ nhàng mút vào.

Một đêm này, hai người đều ngủ đến thực trầm.

※

Bình minh, phòng ngủ an tĩnh nghênh đón một vị tới chơi.

“Cháu chào bác.”

Kuroko vừa mới ăn mặc chỉnh tề cung kính cúi chào lễ phép về phía vị phụ nhân hiền lành.

“A a Tetsu-chan, gần đây chiều cổ Seijuuro thực vất vả, thật sự là cảm ơn cháu.”

Mẹ Akashi nhẹ lộ ra tươi cười xin lỗi, cảm kích vuốt ve mái tóc màu băng lam của thiếu niên ôn hòa như nước này.

Ngay từ đầu nghe được con trai độc nhất tai nạn ô tô thậm chí mất trí nhớ, bà hận không thể lập tức ngồi máy bay ngay lập tức trở về, lại bởi vì vấn đề visa linh tinh khiến chậm trễ hành trình.

Mặc kệ nhi tử cường đại thế nào, khôn khéo thế nào, lãnh tinh thế nào, đối với một người mẹ mà nói, đều là yêu thương đưa nhỏ từ trái tim.

Mẹ Akashi nhìn con trai trên giường cột thạch cao, vô pháp tự do đi lại, hốc mắt đau xót.

“Seijuuro...”

Akashi mặt không đổi sắc nhìn người phụ nữ hai mắt hàm lệ trước mắt này, dựa theo lý trí có thể đoán được bà là ai, nhưng trong trí nhớ trống rỗng, với hấn xem ra, thật sự chính là người xa lạ.

Nhìn lạnh lùng xa cách trong mắt con trai, mẹ Akashi vô pháp ức chế khóc thành tiếng.

“Bác gái, Akashi-kun sẽ chậm rãi khôi phục, bác không cần quá thương tâm.”

Kuroko nhẹ nhàng an ủi người phụ nữ đang nước mắt này.

Trên thế giới này, hấn và bà là người yêu Akashi nhất, cho nên Kuroko có thể lý giải tâm tình của bà.

Cảm động lây.

“Tetsu-chan, bác tính đem Seijuuro về nhà, bác tới chiều cổ nó.”

“Dù sao, Tetsu-chan cháu cũng có tiết học, còn có hoạt động xã đoàn, phi thường vội. Một người chiều cổ Seijuuro đảm nhiệm quá nặng...”

Ánh mắt màu trời, tối sầm lại.

Theo lý trí, Kuroko cảm thấy quyết định của mẹ Akashi là phi thường chính xác.

Hấn còn phải đi học cùng hoạt động xã đoàn của mình, không có biện pháp luôn bồi bên người Akashi.

Lại nói, cùng mẹ sống chung một chỗ, đối với hấn mất đi hết thấy ký ức mà nói, phải là an tâm nhất.

Nhưng là, ...

Nhưng là, ...

“Tôi từ chối.”

Thanh âm Akashi đậm đặc đánh vỡ yên lặng, ản ản mang theo tức giận.

“Akashi-kun...”

Kuroko quay đầu, nhìn gương mặt nghiêng tinh xảo của người nọ.

“Tôi chỉ muốn cậu ấy.”

Vài từ thật mạnh, mang theo kiên quyết không thể hoài nghi, còn có một tia... tùy hứng của trẻ nhỏ.

Kuroko đột nhiên cảm giác, những ngày lẫn đêm lúc trước, ngủ trong hành lang chua xót, hậm hực, đau đớn, tự trách cùng tịch mịch tra tấn, cũng chẳng tính cái gì.

Thật sự, không tính là gì cả.

Ít nhất, chính mình đối người này, là đặc biệt.

Ít nhất, chính mình đối với người này mà nói, không phải người ngoài .

Cảm tạ trời xanh, chính mình có tư cách, lại một lần nữa bồi bên cạnh người này.

“Seijuurou, con...”

Mẹ Akashi vừa định mở miệng nói cái gì, liền bị Kuroko lôi kéo góc áo.

“Bác gái, cháu sẽ hết sức chăm sóc Akashi-kun.”

Màu băng lam trong ánh mắt, có hứa hẹn, có kiên định, còn có một chút điểm khát cầu.

Cháu muốn cùng một chỗ với cậu ấy.

Mẹ Akashi có thể rõ ràng đọc ra ý nghĩ của hắn.

Chính là, nàng cũng có kiên trì của mình —— con của mình, cùng mình một chỗ, tuyệt đối có thể được chiếu cố rất tốt.

Không phải không tín nhiệm Kuroko, chính là xuất phát từ một người mẹ, đối với tình yêu dành cho con trai độc nhất.

“Thực xin lỗi, Tetsu-chan.”

“Bác đã cùng thầy giáo, còn có quản lý ký túc xá bọn họ nói qua, xe ở dưới lầu.”

“Bác sẽ mời điều dưỡng chuyên môn cho nó, còn có bác sĩ của gia đình cũng sẽ lại đây chăm sóc.”

“Hơn nữa, bác cũng sẽ hảo hảo chiếu cố nó.”

Mẹ Akashi nhẹ nhàng xoa tay Kuroko có chút cứng ngắc.

“Dem nó giao cho bác được không?”

– TBC –

Lời vô nghĩa của tác giả:

Đi... Thiên văn này thực cầu huyết thực OOC tất cả mọi người hiểu...

9. Chương 9

Q9

“Nếu người là mẹ của tôi, hẳn là biết tôi là người như thế nào?”

※

Rõ ràng là phòng ngủ mình quen thuộc nhất...

Vị trí giường, vị trí bàn học, đều là mình và người kia một tay bố trí.

Rõ ràng là phòng ngủ mình quen thuộc nhất...

Bởi vì hôm nay thời tiết tốt lắm, sáng sớm liền dậy thật sớm, đem chăn đơn ra ngoài phơi nắng, đặt ở cửa sổ, hiện tại đã tản ra mùi hương thơm mát đặc trưng của mặt trời.

Rõ ràng là phòng ngủ mình quen thuộc nhất...

Vì cái gì, vì cái gì cảm giác xa lạ như thế, khó có thể hô hấp như thế?

Có thể, có bác sĩ riêng của gia đình, còn có hộ lý chuyên môn, đối với việc phục kiện của Akashi sẽ rất tốt?

...

Mấu chốt nhất chính là, bản thân hiện tại, dùng lập trường gì để giữ người này lại?

“Cháu...”

“Kuroko, cậu ra ngoài trước đi, tôi cùng vị phu nhân này có chút chuyện muốn nói.”

Kuroko đang giữa mâu thuẫn cùng xung đột lưỡng lự, đột nhiên bị một thanh âm quen thuộc đánh gãy.

Như được đại xá, bóng người màu xanh da trời nháy mắt biến mất trong phòng ngủ.

Akashi nhìn bóng lưng hắt bay nhanh biến mất, có chút giận dữ, nhú mày.

Thật sự là không tồi, Kuroko Tetsuya.

Rõ ràng không lâu mới ước định hảo “sẽ luôn luôn cùng một chỗ”, trong nháy mắt cũng bởi vì một nữ nhân nói mấy câu mà do dự...

Vậy thì phải tính sổ.

Phải tính sổ.

Bên môi Akashi, gợi lên một tia cười tràn ngập tính kế. Không thừa dịp này mà lợi dụng, cũng sẽ rất có lỗi với bản thân, không phải sao?

“Seijuurou...”

Phụ nhân xinh đẹp đi đến bên người con mình, nhìn đứa nhỏ này sớm đã độc lập, một mảnh tâm người mẹ lập tức đau đớn.

Đứa bé này càng lớn càng giống một cuộn phim trắng đen, hành lang ký ức gấp khúc bay nhanh mà thoáng hiện. Những ký ức vụn vặt, ngọt ngào, cô đơn, thống khổ, vui mừng, lo lắng, về đứa bé này, cũng rõ ràng, giống như hôm qua vậy.

Mẹ Akashi còn nhớ rõ, con trai của mình lúc năm tuổi, nó nhất quán đối với sự tình gì cũng không quá quan tâm hay cảm thấy hứng thú, đột nhiên có một ngày, thấy một con dao Thụy Sĩ nhỏ nhỏ. Mặc dù là một con dao nhỏ, nhưng đối với một đứa nhỏ năm tuổi, cũng có thể nói là nguy hiểm.

Đó là lần đầu tiên Akashi rõ ràng biểu lộ ra yêu thích một món đồ.

Hắn trước đó, mặc kệ món đồ chơi cao cấp cỡ nào, thức ăn sang quý cỡ nào, cũng sẽ không biểu lộ ra hỉ nộ quá mức mãnh liệt. Chỉ có con dao kia, rõ ràng là sắc bén vô cùng, lại vẫn mừng rỡ như điên chụp trong tay thưởng thức, không chịu buông ra.

Cho dù bị lưỡi dao sáng ngời lạnh lẽo cắt qua làn da non mịn, máu tươi chảy ồ ồ, hắn cũng như trước không chịu buông tay.

Từ thời điểm kia, mẹ Akashi liền hiểu được, đây là con trai của bà, Akashi Seijuurou.

Đồ vật không thêm để ý, thế nào cũng không quan trọng;

Đồ vật để ý đến, cho dù có làm bản thân chảy máu đầm đìa, vẫn sẽ giữ chặt trong tay, không chịu buông ra, vĩnh không nói hối.

Kuroko ở ngoài cửa đứng không bao lâu, liền thấy được vẻ mặt bình tĩnh rời đi của mẹ Akashi.

Hỏi thăm đơn giản, phụ nhân ôn nhu luôn mãi cảm tạ Kuroko, cũng dặn dò mấy câu, để hẳn một khi gặp phiền toái liền thì gọi cho mình, mặc kệ khi nào thì cũng có thể, sau đó lập tức rời đi.

Kuroko không biết, trong mười lăm phút đồng hồ hẳn rời đi, Akashi chỉ nói một câu duy nhất.

“Nếu người là mẹ của tôi, hẳn là biết tôi là người như thế nào?”

Người đã là mẹ của tôi, nên hiểu được.

Làm trái lời tôi, cho dù là cha mẹ cũng...

Chính là một câu, quyết tâm đem đứa nhỏ bị thương mang về nhà của người mẹ, dao động.

Như thế nào lại quên? Con của mình, cho dù đổ máu, cho dù đau đớn, cũng sẽ không thay đổi ước nguyện ban đầu của mình.

Lại càng sẽ không thay đổi, lựa chọn của mình.

※

Tiến bước bác gái, Kuroko trở lại phòng ngủ, ngoài ý muốn không nhìn thấy Akashi ở trên giường.

“Tetsuya, giúp tôi lấy quần áo.”

“Ngoại y hay là nội y?”

“Toàn bộ.”

Thiếu niên màu xanh nhạt bất đắc dĩ cười cười, liền từ trong tủ quần áo tìm được một bộ sạch sẽ.

“Akashi-kun, tôi vào đây.”

Mở ra cửa phòng tắm, Kuroko đem quần áo yêu cầu đặt trong giỏ quần, đang định lui ra ngoài, không ngờ lại bị một bàn tay hung hăng kéo vào.

Rầm ——

Cửa phòng tắm đóng lại.

Akashi không thèm để ý chút nào ôm sát người trong ngực, nước trên người làm ướt áo sômi của thiếu niên, hai người đều trở nên ẩm ướt.

Quần áo ẩm ướt dán trên làn da trắng nõn của thiếu niên, bởi vì dính nước, bày biện ra tư thái nửa trong suốt. Akashi nhìn, hai điểm thù du của thiếu niên trước ngực như ẩn như hiện, rõ ràng là dụ nhân gặt hái.

Akashi cho tới bây giờ cũng không phải là người kiềm nén bản thân.

Muốn làm gì, sẽ liền làm cái đó.

Người làm trái hẳn, cho dù là cha mẹ cũng phải chết.

Cúi người xuống, cách tầng quần áo đã không có bất luận tác dụng che đậy gì, Akashi lưu luyến trên cổ xích lõa, lưu lại dấu vết xuyên xuyên thấm ướt. Dem hai tay thiếu niên bắt chéo sau lưng, dễ dàng ngăn trụ động tác của hắn.

“Akashi-kun, đừng làm vậy.”

Dự kiến phản kháng bên trong.

“Tôi sẽ rất khó chịu.”

Ánh mắt màu băng lam nghiêm túc chuyên chú, dưới tình huống như vậy, thấy thế nào mê người là như thế này.

“Quần áo của tôi đều ướt.”

Nguyên lai... Để ý cái này sao...

Akashi đột nhiên có chút nhụt chí.

Chẳng lẽ, đây cái gọi là thuộc tính thiên nhiên?

Tùy hứng không buông người trong ngực ra, Akashi ngày một táo bạo hơn xoay mặt hẳn quay về đây, cùng hẳn đôi môi tương giao.

“Kuroko-kun, tính cảm ơn tôi như thế nào đây?”

“Akashi-kun có ý cái gì?”

Đôi mắt màu băng lam chớp chớp, vẻ mặt mê man thoát nhìn nhu thuận vô cùng.

“Tôi hôm nay, bởi vì nhầm chán xem tivi một lát.”

Không nhanh không chậm đem vành tai hiện ra hồng nhạt ngậm trong miệng, không chút nào ngoài ý muốn cảm giác người trong ngực giãy dụa liên hồi.

Thanh niên tóc đỏ đẹp trai cười cười, mãnh liệt đem quần áo trên người thiếu niên cởi ra, dùng ống tay áo đem hai tay của hắn trói lại.

“Bên trong nhắc tới rất nhiều việc thú vị... Giống loại tình huống này vừa rồi, có quốc gia đã kêu là “Mẹ chồng nàng dâu đối đáp” đi? Tôi chính là ra mặt giúp cậu giải vây, chẳng lẽ không nên cảm ơn sao?”

Cái cậu xem đó là phim truyền hình quốc gia a...

Thiếu niên vẻ mặt hắc tuyến vừa định nói ra, thỉnh linh, nhìn vào đôi dị sắc kia, ánh mắt ầm ầm hàm ý nụ cười ôn hòa, không khỏi hốt mất lên men.

Rõ ràng trước kia mỗi ngày đều có thể nhìn thấy biểu tình ôn nhu của người này, nhưng từ sau tai nạn ô tô tới nay, đây là lần đầu tiên nhìn thấy.

Chỉ có không đến một tháng, lại giống như cách một thế kỷ.

Kuroko quay đầu, dưới ánh mắt hơi hơi kinh ngạc của Akashi, chủ động hôn lên môi hắn.

“Cảm ơn cậu đã ở lại.”

※

Mùa thu, gió thu hiu quạnh vội vàng đến rồi lại đi.

Dọc theo con đường, có thể nhìn thấy vô số lá cây khô vàng từ trên cây rơi xuống, rồi đi nhưng chúng lại không hối hận.

Hóa thành bùn, hòa vào đất.

Akashi mặt không đổi sắc nhìn hết thảy này, không chút nào động dung bước đi trên thảm lá vàng, phát ra tiếng vang lác chác.

Chân bị thương, đã hoàn toàn khôi phục.

Chỉ là ký ức của hắn, như trước không có tiến triển gì lớn.

Ngẫu nhiên hiện lên đoạn ngắn, mơ mơ hồ hồ có thể cảm thấy trong lòng vui sướng gọn sóng, lại bởi vì trôi đi quá nhanh mà vô pháp truy tìm.

Chương trình học ở trường sớm đã ngừng lại.

Cũng may học kỳ này không có yêu cầu thi cử, Akashi cũng vui vẻ đến thanh nhàn, nặng nhất chính là, được miễn cuộc thi phiên toái; mà Kuroko thì không có vận tốt như vậy.

Chuyên ngành quốc học của hắn, học kỳ này có một đồng lớn yêu cầu phải sát hạch, hơn nữa đại đa số yêu cầu đều có rất nhiều thư mục của các tác phẩm vĩ đại.

Đoạn thời gian trước vì chiếu cố Akashi đã nghỉ không ít tiết, thế nên hiện tại trừ bỏ đi học, phần lớn thời giờ của Kuroko đều dành cho thư viện.

Nhìn đôi mắt màu băng tràn ngập tơ máu mỗi mảy, Akashi cự tuyệt yêu cầu cùng đi của hắn, đề xuất chính mình một người đi ra ngoài một chút.

Tựa như hôm nay vậy.

Akashi không thích đám người đông đúc. Cũng may mọi người nhìn đến hắn, sẽ tự giác tự nguyện nhượng xuất đường đi, điểm này khiến hắn phi thường vừa lòng.

Những người đó ánh mắt trên mặt có chút sợ hãi, lại có chút ghen ghét, bị hắn tự động xem nhẹ.

“Akashi?”

Theo thanh âm vọng qua, nhìn đến người tới đỉnh một mái tóc lục sắc, Akashi chuẩn xác gọi tên của hắn.

“Midorima Shintarou.”

Thanh niên cao lớn đẩy mắt kính, trong ngực ôm một con gà bông màu xanh da trời.

Không biết tại sao, Akashi vừa nhìn thấy vật bông kia, thân thể bản năng liền sinh ra lửa giận.

Phi thường khó chịu.

“Akashi, Kuroko đâu? Cậu ấy không đi với cậu sao?”

Đôi mắt lục sắc, tuy rằng che dấu rất khá, nhưng Akashi vẫn sắc bén như trước cảm thấy được chờ mong trong đó.

Tên này đúng là âm hồn bất tán...

Tôi trước kia, cũng dễ dàng tha thứ cho những tên hỗn đản ở chung quanh mơ ước người của tôi như vậy à?

“Hắn đang bận học cho kỳ sát hạch.”

Không muốn nhiều lời, Akashi chỉ muốn nhanh chóng rời đi. Xuất phát từ một chút tư tâm nhỏ nhỏ, hắn không muốn cùng bọn người kia thâm giao.

“Giúp tôi chuyển lời với Kuroko, muốn hắn lúc nhàn rỗi đến sân bóng rổ một chút.”

Midorima đẩy mắt kính.

“Cậu ta sẽ không đến, có tên đáng ghét vẫn luôn nhắc tới, khiến tôi thực phiền.”

Akashi lạnh lùng nhìn người này.

Tuy rằng hoàn toàn không có ký ức, nhưng mà, Akashi đã từ cái tên Midorima Shintarou này, dán cái nhãn “Tử ngạo kiêu”.

“Tôi sẽ.”

Akashi lãnh đạm mà nói.

Thật sự truyền đạt lời như thế chỉ có quỷ có mối tin.

Vừa muốn rời khỏi, lại truyền đến một thanh âm khiến Akashi càng thêm khó chịu.

“Yo, đây không phải là Akashi đi, Tetsu đâu?”

Hai mắt dị sắc mãnh liệt trợn to.

Akashi thiếu chút nữa liền nhịn không được xúc động tìm kéo.

Trước kia mình có bao nhiêu nhân từ, mới có thể để tên hỗn đản này sống đến bây giờ???

– TBC –

Lời vô nghĩa của tác giả:

Đi, thấy được rất nhiều thân đoán... Mẹ chồng nàng dâu chiến tranh con dâu ảm đạm rời khỏi thân mã... Ngẫu muốn nói một thiên văn này tiêu đề viết hướng âm áp sắp đặt, tuy rằng thực cầu huyết nhưng chắc là không biết dùng phương thức này ngược rồi...

Hơn nữa, làm một người từng có trải qua hai lần thân cận, chính mình linh hội là như vậy ——quan hệ mẹ chồng nàng dâu không tốt trong những kịch truyền hình, dẫn đến loại rối rắm cục diện này không phải “phôi bà bà” hoặc là nàng dâu, mà là nhi tử lập trường không kiên định nghiêng ngả khinh bỉ ỉn ... Cho nên nói giống đội trưởng nói một không tồn tại hai, sinh hoạt gia đình tuyệt đối thực an ổn rồi ~ cười

Lời vợ văn của editor: Có mùi giấm đâu đây~:”

10. Chương 10

Q10

Ký ức không còn, cảm giác bóng còn.

Vậy, còn yêu thì sao?

※

Không chút lưu tình xoay người đi, Akashi chỉ muốn rời khỏi tên làm cho mình cực độ khó chịu này.

Tâm tình không ổn cực độ.

Chỉ tiếc, Aomine Daiki cho tới bây giờ cũng không phải một tên sẽ nhìn sắc mặt của người khác.

Điểm này, từ sơ trung đến đại học, vẫn không thay đổi.

Hắn ngăn cản Akashi đang muốn rời đi, lông mày đen hơi hơi nhíu cao.

“Xem ra chân của cậu cũng ổn lắm rồi ~ Akashi, Tetsu đâu?”

Tetsu...

Dị sắc ánh mắt hơi hơi nheo lại.

Kêu đến thực thân mật. Trong lòng có một ngọn lửa vô danh, cháy càng lúc càng lớn.

Tại sao, mình muốn... dùng kéo cắt sạch bọn người kia...

Nếu thế giới này bị hủy diệt, chỉ còn lại hai người, Kuroko cùng hắn, một sự kiện tuyệt vời cỡ nào a?

Đắm chìm trong ảo tưởng tuyệt vời của mình, Akashi lộ ra tươi cười có chút tối tăm.

“Kuroko như đang bận đột sát hạch.”

Midorima hắng giọng một cái, trả lời vấn đề của Aomine, người sau phi thường không khoái xì một tiếng.

Bộ dáng lưu manh kia, rõ ràng phi thường bất nhả, lại làm cho không ít cô gái đi ngang qua liên tiếp quay đầu lại.

“Thật không có tinh thần, tôi còn muốn cùng cái bóng của tôi chơi một hồi one on one vui vẻ, cảm giác đã lâu không cùng chơi bóng...”

“Cái-bóng-của-cậu?”

Aomine thưởng thức quả bóng trong tay, hình cầu màu cam trên ngón tay của hắn chuyển động quay nhanh. Lời oán giận còn chưa nói hết, đã bị một thanh âm lạnh lẽo mà có thể rơi ra băng đánh gãy.

Nhìn nhìn vẻ mặt hồ hững của Akashi, lại nhìn nhìn tay hắn hơi hơi nắm chặt, Aomine bừng tỉnh đại ngộ mà vỗ vỗ ót mình.

“A a tôi đã quên cậu mất trí nhớ. Tetusu là cái bóng của tôi.”

Đem quả bóng cầm trong tay cao cao ném lên, Aomine chẳng hề để ý mà ngồi xổm người xuống, cột lại dây giày bị tuột của mình, lại chậm rãi mà đứng lên.

Bóng rổ ứng thanh dừng trong tay hắn.

“Mà Aomine Daiki tôi, là ánh sáng của Tetsu a. Điểm này phiên cậu nhớ kỹ.”

Quang cùng... Ánh sao...

Thật sự là khiến người ta không hài lòng...

Akashi nhìn chăm chăm Aomine, nếu như nói ánh mắt có sức lực thật sự, như vậy lúc này Aomine nhất định sớm đã vỡ nát, vạn kiếp bất phục.

“Akashi, có muốn thử chơi bóng rổ hay không? Cậu hiện tại đã hoàn toàn khôi phục.”

Aomine tùy tay đem bóng rổ vứt đến bên Akashi, người sau nhú mày, thoải mái tiếp nhận.

Từ đầu tới đuôi không có một động tác dư thừa, mây bay nước chảy lưu loát sinh động thuần thực.

“Tôi cảm thấy Akashi cậu có thể thử, nếu vận khí tốt có thể nhớ tới cái gì cũng nói không chừng.”

Midorima ngữ khí trước sau như một nghiêm túc.

“Hơn nữa, vận may mắn của Akashi cậu hôm nay là bóng rổ. “

“Cũng được, đi thử xem.”

Đôi mắt kim sắc xinh đẹp đến gần như tà mị chớp chớp, lưu hải hồng hỏa cũng ngăn không được cảm xúc ẩn hàm trong đó.

Nếu như có thể nhớ cái gì, cho dù là một chút, người kia chắc sẽ rất vui vẻ...

※

Sân bóng rổ của đại học cùng sơ trung trung học quy mô hoàn toàn bất đồng, sân to, khán đài thậm chí có thể chứa được mấy nghìn người.

Một bước vào sân bóng rổ, giày cùng mặt sàn gỗ bóng loáng ma sát mang đến cảm giác quen thuộc lập tức đánh sâu vào trong não Akashi.

Theo hắn đến, các đội viên huấn luyện trong sân toàn bộ dừng động tác, chuyển bóng cũng tốt, ném rổ cũng tốt, trong khi giao chiến cũng tốt, toàn bộ đều ngừng lại.

Tiếng động lớn nháo sân bóng rổ trong phút chốc, yên tĩnh đến chỉ có thể nghe được âm thanh gió thổi qua.

Mọi người chỉnh tề xoay xoay bày ra cúi đầu 90 độ tiêu chuẩn, thanh âm phi thường nhất trí, vang dội kinh động phi điều trên ngọn cây cách đó một km.

“Đội trưởng hảo ——”

“Mọi người tiếp tục tự luyện tập ——”

Akash trong nháy mắt có chút mê man, Midorima quyết đoán phát huy uy nghiêm thân phó đội trưởng của hắn.

“Đến bên này đi.”

Aomine tuy rằng khá lớn mặt, nhưng chút kiến thức cơ bản vẫn phải có.

Tại loại thời điểm này, nếu Akashi cùng đám người quá mức dày đặc này one on one là không được, dù sao Akashi là đội trưởng, hơn nữa cũng rất có uy tín. Vì thế, hắn chọn một sân kín đáo nhất, sân huấn luyện chuyên dụng của đội viên chính tuyển.

Chỉ có Thể hệ Kỳ tích bọn họ có chìa khóa. Đóng cửa lại, bên trong tựa như ngăn cách mọi thứ khác.

“Bắt đầu đi.”

Chăm chú khởi động thân thể, xác định thân thể mỗi một khối cơ bắp đều sôi sục, Akashi mang bao cổ tay Midorima đưa tới, bình tĩnh mở miệng.

Không khí chung quanh Aomine chợt liền thay đổi.

Biểu tình nguyên bản lười biếng, đối với bất cứ chuyện gì đều không dậy nổi hứng thú, trong giây lát bị chuyên chú cùng sát ý thay thế.

Không hổ là “Quang” của tuyển hấn, có chút thú vị đó.

Akashi lộ ra biểu tình có chút nhiệt huyết.

Như vậy, bắt đầu đi.

Vòng thứ nhất, Aomine công kích trước.

Đối mặt với Akashi, Aomine cho tới bây giờ đều không dám khinh thường. Tốc độ cùng cảm giác bóng của người này, hơn nữa năng lực chơi cờ liền đoán trước được bố cục của hấn, đều khiến hấn có loại độc hữu chính là cảm giác áp bách.

Dựa theo tiến độ ngày trước, Aomine vừa lên liền tiến nhập trạng thái zone .

Akashi chỉ cảm thấy người trước mặt đột nhiên biến thành một cái, lập báo ngày ngày nắm giữa vô số quyền sinh sát trong tay, ngày ngày trên thảo nguyên cạnh tranh sinh tồn, thân hình rất mạnh như điện, liền như vậy từ trước mặt mình lướt qua.

Trong não đã muốn theo bản năng sinh ra phản xạ, mà thân thể lại theo không kịp tốc độ đại não.

Bị dễ dàng vượt mặt.

Không chỉ có Akashi, Aomine cùng Midorima đều sửng sốt.

Bọn họ như thế nào đều không nghĩ tới có một ngày như thế, Akashi cứ như vậy, vẫn không nhúc nhích, dễ dàng bị vượt mặt...

Akashi mất nhìn tay phải của mình, vừa rồi, hấn muốn chỉ huy cánh tay kia tiến đến chặn lại, lại cuối cùng không thể làm ra động tác.

Thân thể, vô pháp đuổi kịp phản xạ của đại não.

Không, phải nói, chỉ còn phản xạ trong ký ức lưu lại, nhưng lấy trạng thái hiện tại của hấn, không có biện pháp hoàn thành một loạt động tác đoạt bóng kia.

Nhìn hai người trước mặt biểu tình có chút đại ra, Akashi ở trong lòng lạnh lùng mà nở nụ cười.

Chính mình đã từng, đột chuyển bóng vừa rồi, nhất định có biện pháp cướp lại đi...

Chính là hiện tại...

“Cái kia, Akashi, nếu không hôm nay cứ như vậy...”

“Tiếp tục.”

Không đợi Midorima nói xong, Akashi lợi dụng một loại giọng điệu bình thường không được phép nghi ngờ đánh gãy hấn.

“Tôi sẽ không thủ hạ lưu tình đâu, Akashi.”

Đối với dị sắc song mâu vô cùng lợi hại kia, Aomine cũng không khỏi lần thứ hai nghiêm túc.

“Nếu cậu dám có điều nhường nhịn, tôi sẽ giết cậu.”

Aomine vỗ vỗ bóng, zone , phát động.

Cùng lúc đó, Akashi cúi người xuống, toàn thân thả lỏng, đem mỗi một khối cơ bắp của mình đều thả lỏng đến mức tận cùng, tiến vào một loại trạng thái tùy thời có thể bùng nổ.

Nháy mắt đột phá, lên rõ, đạt được, lần thứ hai trình diễn.

Lần này, Akashi chỉ cảm thấy động tác người trước mặt càng thêm rõ ràng chút, mà thân thể cũng tiếp tục vẫn không nhúc nhích, miễn cưỡng làm ra phản ứng, làm ra một cái ngăn cản đơn giản.

Tuy rằng, cũng không có tác dụng thực tế.

Còn không được.

Vẫn là rất chậm chạp.

Akashi cắn cắn môi dưới, mặc cho vị ngọt huyết tinh lan rộng trong khoang miệng của mình.

Đau đớn, khiến tinh thần hắn càng thêm tập trung.

“Tiếp tục, đừng có ngừng.”

※

Aomine lần lượt mà đột phá hàng phòng ngự của Akashi, chậm rãi, hắn cũng bắt đầu có áp lực.

Lần đầu tiên, người đối diện hoàn toàn giống tân thủ, không có nửa điểm phản ứng.

Lần thứ hai, Akashi hơi chút giật giật, đơn giản ngăn chặn một chút.

Lần thứ ba, người kia muốn cướp bóng, lại bị vượt qua.

Lần thứ tư, ...

Lần thứ năm mươi, tay phải Akashi duỗi dài, muốn đoạt bóng trong tay Aomine, áp thân người sau, lại bị đối phương thành linh tả hữu cắt đứt biến thành một thân mồ hôi lạnh.

Nguyên lai, tay phải đoạt bóng lúc trước, chính là động tác giả.

Chỉ thiếu chút nữa, đã bị người kia đoạt thành công.

Tốc độ kinh người tăng lên.

Lúc này Akashi, cảm giác thân tâm đều vô cùng vui sướng.

Tuy rằng thân thể đã sắp đến cực hạn, cánh tay nâng lên đều thực lao lực, chỉ là đứng thẳng, cũng đã có chút không xong.

Nhưng là, tinh thần lại vô cùng thanh tỉnh.

Loại cảm giác trên sân bóng là sinh sát này, quan sát biến hóa của đối phương trong giây phút sau đó đưa ra dự đoán cùng phán đoán, cảm giác khẩn trương chỉ với một đường đi, là quen thuộc như thế.

Như thế, khiến người ta hoài niệm.

Lần thứ năm mươi một tiến công.

Aomine một bước nhanh khỏi vị trí, di động đến ba bước trước mặt đối thủ, đã nghĩ muốn ném xa.

Akashi quyết đoán tiến lên tiến hành quấy nhiễu.

Giữa tranh chấp, thân thể mỗi một của Akashi có chút không xong, lão đảo lui lại mấy bước.

Đôi mắt thâm lam của Aomine lóe lóe, muốn tiếp tục ném rỏ.

Vừa mới tính toán bày ra tư thế, bóng rỏ trong tay đã bị mạnh mẽ đẩy ra.

! ——

“Tetsu?”

“Kuroko...”

Bóng người màu xanh da trời là quen thuộc như thế, mà thân pháp quỷ mị của người nọ cũng là, quen thuộc nhất.

Lấy tốc độ tia chớp cướp bóng từ Aomine, thiếu niên ổn định thân thể, đột nhiên một cái lao xuống đến cái giỏ, lúc này, hắn ném bóng về phía bảng bóng va chạm một lần, lấy độ cung góc nhọn phản xạ bắn trở về.

Giữa điện quang thạch hỏa, Akashi cùng ánh mắt màu băng lam kia gặp nhau.

Chúng ta cùng tiến lên.

Không biết tại sao, Akashi có thể từ trong mắt thiếu niên đọc được thông tin này.

Bên môi hắn, hiện lên một tia ý cười tự tin.

Aomine thối một tiếng, vừa định tới gần Kuroko, người sau chuyển bóng đơn giản, đến bên người Aomine, quỹ mị tiêu thất.

Invisible Pass...?

Nguy rồi.

Aomine nhanh chóng xoay người muốn ngăn lại Akashi, nhưng vẫn là chậm một bước.

Thanh niên tóc đỏ bắt được bóng đã vùng dậy, bóng rổ ở trong tay lướt qua một độ cung xinh đẹp, mang theo bước đi tao nhã thân nhiên tự đắc, bất động thanh sắc tiến vào khung giỏ bóng rổ.

Ba phần xinh đẹp.

Akashi xoay người, nhìn vào đôi mắt màu băng lam linh động kia.

Lúc này, trong ánh mắt kia lóe ra vui sướng, khiến hắn cả người thoát nhìn là chói mắt như thế.

“Thật tốt quá đi, Akashi-kun.”

Tim đập trong nháy mắt lạc nhịp, Akashi không khỏi che dấu mà quay đầu đi, chỉ cấp thiếu niên gương mặt nghiêng bình tĩnh.

Kỳ thật, trong lòng, sớm đã kinh đào hải lãng (*).

Kuroko ôn hòa nhìn Akashi, thời điểm tầm mắt cùng Aomine giao nhau, ánh mắt kia liền nghiêm túc lại.

“Aomine-kun, cậu nên biết, chân Akashi-kun vừa mới khỏi hẳn.”

“Nếu cậu quên hết lời nói, tôi liền ở trong này nhắc cậu một lần nữa.”

“Nếu cậu nhớ rõ, lại còn lựa chọn one on one...”

Ngữ khí đâu ra đấy.

Người quen thuộc Kuroko cũng biết, hắn sinh khí.

Midorima ở trong lòng, vì Aomine mà bi ai.

Kuroko sinh khí, câu nói thường dùng nhất đầu tiên là...

“Winter Cup tháng sau, tôi cũng không muốn chuyển bóng cho Aomine-kun nữa.”

“Đừng a, Tetsu, tôi sai còn không được sao... Một cái Winter cũng quá độc ác đi ——”

Người nào đó bị thống mà kêu rên.

Không để ý tới người hãy còn vò đầu, Akashi đi đến bên sân, lẳng lặng nhặt lên quả bóng rổ trên mặt đất, yên lặng một người vỗ bóng, cảm thụ xúc cảm trong tay.

Tầm mắt Kuroko đuổi theo bóng lưng của hắn.

Không biết khi nào, Midorima đã đi đến bên người Kuroko, nhẹ nhàng vỗ vai.

“Đừng quá lo lắng.”

“Tuy rằng ký ức mất, nhưng là cảm giác bóng còn.”

“Theo lý thuyết, có hy vọng khôi phục ký ức.”

Kuroko có chút cảm kích mà hướng hẳn cười cười, người sau thì có chút không được tự nhiên quay sang, hiện ra khả nghi đồ ửng.

Ký ức mất, cảm giác bóng còn.

Vậy, còn yêu thì sao?

– TBC –

Chú thích:

(*) Kinh đào hải đăng: Sóng to gió lớn.

Tác giả tích vô nghĩa:

A a trong nhà phụ trách nộp lệ phí cho đồng sự đi Anh quốc nhìn thể vận hội Ô-lym-pic... Vì thể trạng thái như trước, chỉ có thể ở công ty viết văn... Cảm tạ mọi người vẫn luôn chờ văn

~~(>_<~)

11. Chương 11

Q11

Tôi chỉ là hy vọng, cậu làm tình với tôi, không phải xuất phát từ thói quen, mà là bởi vì cậu yêu tôi.

※

Đây là một buổi sáng phi thường bình thường.

Dương quang sáng sớm chiếu vào, vàng sáng kim sắc thản nhiên lộ ra lo lắng nồng đậm.

Kuroko rất sớm liền tỉnh.

Rời giường, mặc quần áo, rửa mặt.

Sau đó đem bột cà phê dựa theo khẩu vị người kia thích chia tỉ lệ thật kỹ, đặt trên bếp, lửa nhỏ chậm rãi nấu, toàn bộ phòng nhỏ rất nhanh liền tràn ngập mùi hương cà phê ôn nhu mà thân thiết.

Ngồi bên cửa sổ, lấy ra một tập thơ mình thích, có đôi khi là Tân nguyệt tập, cũng có đôi khi là Viên đình tập. (*)

Cứ như vậy, vừa đi học, một khoảng thời gian yên tĩnh trôi qua.

Người trên giường còn ngủ, hô hấp đều đều biểu hiện hẳn ngủ đến thực trầm, ánh mắt màu trời dạo qua một vòng trên mi nhãn nhắm chặt của người kia, lắc lắc đầu, tiếp tục vùi đầu vào quyển sách trên tay.

Nấu cà phê xong, cắt phần bánh mì ngày hôm qua mua được, Kuroko nhìn nhìn đồng hồ trên cổ tay, đã đến giờ rời giường.

“Dậy nào, Akashi-kun.”

Đẩy người trên giường, mi nhãn người kia như trước nhắm chặt, chính là trở mình, đem lỗ tai chôn trong gối nằm mềm mại.

Bất đắc dĩ cười cười, thiếu niên màu băng lam phải đến bên kia Akashi.

“Dậy đi...”

Lần này, người trên giường cử động.

Cơ hồ là công phu trong nháy mắt, người trên giường đột nhiên từ gối đầu phía dưới rút ra cây kéo sáng ngời, vật kim loại màu bạc bay nhanh về phía tập âm truyền ra âm tới, mang theo một trận gió lạnh ——

Kuroko biểu tình một chút cũng không thay đổi, thuần thực nghiêng người đi, tránh khỏi vật từ phía người kia bay qua.

Khi người mỗi sáng sớm lặp lại một sự việc, cho dù khó khăn, cũng sẽ có một ngày thuận thực mà mặt không đổi sắc.

Cái này gọi là quen tay hay việc.

Akashi nửa mê nửa tỉnh không vui.

Cái đồng hồ này không ngừng quấy rầy mình, thật sự rất ồn ào.

Người dám quấy rầy ta ngủ say, cho dù là.. Cũng phải chết.

“Thật là, Akashi-kun cậu thật sự nên thức dậy, cho dù là ngày hôm qua chơi bóng quá mệt mỏi cũng không thể ngủ tiếp...”

Mạo hiểm tánh mạng lại một lần nữa thử gọi Akashi rời giường, tinh xảo trên mặt thiếu niên đã tràn ngập bất đắc dĩ.

“Akashi-kun... A ——”

Còn chưa kịp nói hết lời, người vẫn luôn biếng nhác nằm trên giường đột nhiên ngồi dậy, một cái mạnh mẽ đem hấn đặt ở dưới thân.

Song mâu dị sắc kia, hai màu một vàng một đỏ, bởi vì chưa tỉnh ngủ nên còn mang theo khốn ý nồng đậm, buồn ngủ mông lung. Ngay cả như vậy, động tác của hấn lại mấy may nghiêm túc không chút nào dài dòng dây dưa, sạch sẽ lưu loát.

“Tỉnh tỉnh, như vậy tôi sẽ rất khó... Ngô...”

Thiếu niên muốn chống đỡ thân thể của mình ngồi dậy, Akashi lại dự liệu được động tác của hấn, tay phải ngựa quen đường cũ sờ đến bên hông thiếu niên, đè xuống.

Kuroko chỉ cảm thấy đến lực toàn thân bị cướp đi, vô lực nằm trong chăn.

Trắng nõn trên mặt, cũng nổi lên điểm điểm đỏ ửng.

“Akashi-kun...”

“Tetsuya, đừng lên tiếng...”

Kuroko ngẩn ngơ.

Từ sau khi Akashi gặp chuyện không may, hấn xưng hô với mình, liền từ “Tetsuya”, biến thành “Kuroko” vô cùng xa lạ, có đôi khi thậm chí sẽ thêm một cái “kun”, lộ ra lãnh ý hờ hững nồng đậm.

Khoảng cách từ lần trước, người này xưng hô “Tetsuya” với mình, giống như đã trôi qua một thế kỷ...

Người nào đó nửa mê nửa tỉnh cũng không chú ý tới người dưới thân đang thất thần, động tác lưu loát xóc lên áo lông cừu màu xanh nhạt mềm mại trên người thiếu niên, bắt đầu thuận thực tìm kiếm điểm mẫn cảm, bắt đầu công thành đoạt đất.

Toàn bộ quá trình đều trong một trạng thái mơ màng mà hoàn thành.

Xuất phát từ một loại thói quen, hoặc là nói, bản năng.

Kuroko mở to mắt, màu xanh nhạt trong mắt tràn đầy hoài niệm cùng dung túng.

Seijuurou.

Seijuurou...

Giữ lấy kẻ tàn sát bữa bãi trên người, Kuroko nhẹ nhàng ôm lấy hấn, tay phải sáp nhập vào mái tóc lửa đỏ của hấn, cùng hấn gát gao tương ứng.

Sớm đã quen thuộc tình trạng thân thể, theo bản năng thả lỏng, giống một dòng nước suối xanh trong sâu rộng, chậm rãi đổ xuống trên nền khăn trải giường.

※

Cậu chừng nào thì, mới có thể giống như đã từng như vậy gọi tên của tôi?

Nước mắt, chậm rãi ngưng đọng nơi khóe mắt, trong suốt hiện ra.

Tôi chỉ hy vọng, cậu với làm tình tôi, không phải xuất phát từ thói quen, mà là bởi vì cậu yêu tôi.

※

Từ trong tai, suy nghĩ của Akashi, dần dần từ trong mơ hồ mà tỉnh lại.

Thanh tỉnh trong nháy mắt, hần liền sắc bén cảm thấy, thiếu niên dưới thân vĩnh viễn ôn nhuận bình thản, khóe mắt kia có một chút chất lỏng trong suốt.

Mình rốt cuộc... Đang làm cái gì...

Thân thể nguyên bản giống như có một đoàn hỏa thiêu đốt, kêu gào muốn đi vào nơi ấm áp bao lấy mình, điên cuồng xỏ xuyên, hung hăng chiếm hữu.

Nhưng mà...

Nhìn đến chất lỏng khóe mắt thiếu niên kia sáng lên, Akashi lại giống như bị một thùng nước lạnh tạt vào toàn thân, lạnh lẽo thấu tâm.

“Thực xin lỗi...”

Dừng lại động tác trong tay, Akashi nhẹ giọng nỉ non.

“Thực xin lỗi, Kuroko...”

Có chút đau lòng lau đi giọt lệ bên khóe mắt, Akashi buông người trong ngực, đem quần áo lộn xộn của hần chỉnh sửa một chút, chỉnh lại cổ áo hần.

Trong phòng tràn ngập một cỗ trầm mặc khiến người khó chịu.

Kuroko không nói gì, càng không giống vô số lần trước, ôn hòa đáp lại một câu “Không có việc gì, Akashi-kun”, sau đó đáp trả bằng ý cười xanh trong.

Thật lâu sau, hần mới xuống giường, mái tóc quá dài màu lam che đi mắt của hần, biểu tình vốn có đều trốn tránh che dấu trong bóng đen.

“Cà phê hần đã nguội, tôi hâm nóng một chút.”

Vì duy trì thanh tuyến vững vàng, Kuroko cơ hồ dùng toàn bộ sức lực.

“Akashi-kun cũng đi rửa mặt đi.”

※

Tiến vào phòng ngủ bên cạnh nhà bếp nhỏ, Kuroko xoay người đối diện cửa đã khóa, rút cục chống đỡ không nổi mà ngồi xuống trên mặt đất.

Trước kia trong phòng tắm, bị người kia vui đùa trói lại tay, vốn tưởng rằng sẽ..., người kia lại cái gì cũng không có làm liền buông hần ra.

Cô đơn giống như dây ký sinh trong lòng, từ đáy lòng nơi mềm mại nhất bắt đầu nảy sinh, chậm rãi bám đầy vào trái tim.

Bản thân trông thật khó coi.

Giống nữ nhân hối hận bản thân.

Một người, tự tiện ôm ấp, có loại chờ mong không thể nói.

Một người, tự ý cho là, đối phương sau khi mất đi hết thấy ký ức, còn khả năng sẽ vẫn thích mình.

Nhưng chung quy vẫn không phải thế.

Vùi đầu trong gối, trong lòng tràn ngập chán ghét đối với mình, Kuroko vươn tay, hơi thở hỗn hển, vuốt ve dưới thân, nơi bởi vì đối phương khiêu khích âu yếm mà nóng bỏng.

Nhớ lại lòng bàn tay người kia đã từng mang theo cường thế không thể trái nghịch, nóng bỏng mà nhiệt liệt, nhiệt độ trên người mình dao động, thiếu niên nức nở phóng thích.

Không muốn để ý tới bạch trọc trong lòng bàn tay, Kuroko vô lực mà nhắm hai mắt lại.

– TBC –

Chú thích:

(*) Tân nguyệt: Trăng non. Viên đình: Người làm vườn

Lời vô nghĩa của tác giả:

Hy vọng không có ai cảm thấy chương này ngược... TAT

Bởi vì đại cương đã muốn viết đến kết cục chấm dứt cho nên chúng ta cảm giác hoàn hảo

~(>_<~

12. Chương 12

Q12

“Một ly vanilla milkshake, ly lớn.”

※

Thu đi đông lại.

Gió thu hiu quạnh đã bị gió lạnh vào đông thay thế, trên mặt đất trải ra một tầng lá cây khô héo thật dày, dẫm nát phía trên, sẽ phát ra tiếng vang chi đất chi đất.

Rõ ràng là lá khô đại biểu “mất đi và tận cùng”, lại ngoài ý muốn cũng không khiến người ta cảm nhận được hơi thở của cái chết.

Ngược lại có loại ấm áp “sinh mệnh đi tới điểm cuối, nhưng có thể mỉm cười chờ đón sự ra đời mới”.

Hôm nay, Kuroko và Akashi đi kiểm tra chân lần cuối cùng.

Trước khi ra cửa, Akashi đã đẩy cửa ra nhưng bị Kuroko gọi lại.

Mang theo khó hiểu xoay người, một vật ấm áp quấn quanh cổ hắn. Nhìn chăm chú một chút, nguyên lai là một cái khăn quàng cổ carô đen trắng.

“Tốt lắm, có thể đi rồi.”

Con người màu trời lộ ra nụ cười đơn giản trong suốt, đi phía trước Akashi.

Người sau sờ sờ thứ hàng dệt mềm mại trên cổ, ánh mắt dị sắc hiện lên một tia sáng, hàm xúc không rõ, theo sát bóng người màu xanh kia.

Bệnh viện như trước lạnh lùng, to lớn đứng sững ở ngã quẹo góc đường.

Lúc bác sĩ đưa kết quả chẩn đoán “Hoàn toàn bình phục”, hai tay Kuroko nắm chặt bên người, rốt cục cũng buông ra.

“Thật tốt quá, Akashi-kun.”

Đi bên cạnh Akashi, Kuroko lộ ra nụ cười phát ra từ đáy lòng, từ góc độ Akashi nhìn qua đi, vừa lúc có thể nhìn vào ánh mắt tỏa sáng màu băng lam của hắn.

Một cái chớp mắt kia, Akashi cảm thấy đây là người xinh đẹp nhất thế gian, không ai có thể hơn người này.

“Muốn đi ăn uống chúc mừng một chút không?”

Kuroko đề nghị.

Nhìn cặp mắt hần bình thản lạnh nhạt nhưng ngầm ý chờ mong, Akashi không tiếng động dừng phía sau hần.

(Cậu dẫn đường, tùy tiện đi nơi nào cũng tốt.)

Từ động tác của hần, Kuroko phi thường tinh tường hiểu được hàm nghĩa hần muốn biểu đạt.

“Đi đâu nhỉ? ...”

Hãy còn nghiêm túc tự hỏi, Kuroko không chú ý tới, tay phải của mình bị người bên cạnh nhẹ nhàng nắm chặt.

Akashi nhẹ nhàng nắm chặt tay hần, vuốt ve lòng bàn tay.

Bất đồng với nữ tử nhẵn nhụi, làn da chạm vào trong tay có chút thô ráp, lòng bàn tay còn có một tầng chai rất dày.

Nhưng mà, khớp xương rõ ràng như vậy, chính mình cũng không muốn buông ra...

Muốn vẫn luôn nắm chặt, vẫn luôn vẫn luôn...

“... Đi M đi? “

“Được.”

Ngay cả Akashi cũng không phát giác, trong giọng nói ngầm chứa một tia sủng nịch.

※

Quen thuộc từng điểm trong quán, giờ phút này lại rục rĩ hần lên.

Nơi nơi trang trí đường viền hoa xù màu trắng, xứng với chuông vàng nho nhỏ cùng màu gấm lửa đỏ, vào đông càng ngày càng lạnh, không thể nghĩ ngờ tăng thêm không ít lo lắng.

“A, thật đáng yêu ~ Kise-kun cậu mau đến xem ~”

“A trang sức thực đáng yêu đi ~”

Phía sau vào một đôi nam nữ, trong đó một thanh âm nghe, nghe quen tai như thế nào...

Kuroko đột nhiên xoay người, thanh tú lịch sự tao nhã trên mặt có không chút nào che dấu vui sướng.

“Kise-kun, thật trùng hợp.”

“A a Kurokocchi —— Kurokocchi cũng tới nơi này ăn sao? tớ cũng vậy, hôm nay cùng em gái đến ăn một chút gì đó ~ Kurokocchi cậu tuyệt đối không được hiểu lầm nha ——”

Nguyên bản thân sĩ đứng bên cạnh người đẹp, mặt mang mỉm cười yên lặng chờ người đẹp chọn món, vừa nhìn thấy thiếu niên tâm tâm niệm niệm, vị tóc vàng đẹp trai nháy mắt từ thân sĩ hoàn mỹ biến thành siêu cấp trung khuyển.

Cân nhắc giữa em gái cùng Kuroko hai người, Kise không chút do dự lựa chọn người sau.

“Kurokocchi chúng ta ngồi bên này, cậu thích nhất chỗ ngồi cạnh cửa sổ ~”

Kise vui vẻ giữ chặt thiếu niên màu lam ngồi bên cửa sổ, từ góc độ kia, vừa lúc có thể nhìn đến cửa hàng bán hoa nhỏ đối diện.

Thiếu niên bị Kise mạnh mẽ giữ chặt về phía trước hai bước, đột nhiên lộ ra biểu tình có chút đau đớn.

Kise lập tức dừng lại, có chút lo lắng nhìn ánh mắt Kuroko chợt biến hóa, theo tầm mắt của hần nhìn qua, liền gặp được một bên khác, tay bị Akashi nắm chặt.

“Akashicchi cậu đừng dùng sức mạnh như vậy, Kurokocchi sẽ bị cậu làm đau.”

Kise bất mãn mà oán giận, đem tay kia Kuroko từ nơi đó của Akashi thả ra.

Cổ tay trắng nõn, bởi vì Akashi dùng sức quá lớn, tạo thành một vòng hồng ngân.

Ánh mắt xinh đẹp tối sầm, Kise nhẹ nhàng xoa vòng hồng ngân kia, động tác mềm nhẹ giống như che chở vật cả đời mình quý nhất.

“Kurokocchi, có đau không?”

“Không sao, Kise-kun.”

Nhìn biểu tình Kise một bộ như lâm đại địch, Kuroko không khỏi bật cười.

“Đã không còn đau nữa.”

Nhìn vào đôi mắt trong suốt như không trung kia, tràn ngập đều là thân ảnh mình, Kise cảm giác trái tim mình hình như đang đập nhanh hơn.

“Tôi đói bụng.”

Một thanh âm lạnh như băng đột ngột vang lên, phá hủy không khí ấm áp.

“Đói” vốn là một chữ bình thường độc nhất, chính là, âm sắc từ miệng hắn nói ra tràn ngập sát ý lạnh như băng, thêm vài phần xơ xác tiêu điều.

“Đúng... Kise-kun em cũng đói bụng...”

Nữ hài bị xem nhện người kia cũng chẳng hoàn hồn, có chút bất mãn oán giận.

“A, thật có lỗi thật có lỗi, nhìn thấy Kurokocchi anh rất cao hứng không cẩn thận nên... Hôm nay tớ mời khách, các cậu muốn ăn cái gì cứ nói!”

Kise có chút áy náy, cười làm lành.

Khoảnh khắc lấy tờ menu, cơ hồ là tiếp xúc đến mảnh giấy nhỏ kia, Akashi theo bản năng mà liền mở miệng.

“Một ly vanilla milkshake, ly lớn.”

Thanh âm của hắn không lớn, mỗi một chữ lại phi thường rõ ràng.

Lời vừa ra khỏi miệng, hắn liền ngậy ngẩn cả người.

Chính mình không phải luôn luôn chán ghét loại đồ uống ngọt ngán này sao?

– TBC –

Lời vô nghĩa của tác giả:

Một chương này chính là quá độ, Đăng Phong cũng đã hơn nửa, tình hình đại khái còn có cái 6, 7Q liền chấm dứt ~

13. Chương 13

Q13

Không tranh, tức là tranh.

※

“Một ly vanilla milkshake, ly lớn.”

Akashi nói xong, mấy phút đồng hồ, đều không thấy ai nói chuyện.

Akashi cũng không cho là mình sẽ thích vanilla milkshake, bất luận chính mình đã bị nhiều kích động hắn đều tin tưởng, loại đồ uống ngọt ngán này tuyệt đối sẽ không phù hợp với khẩu vị của mình.

Nếu không phải mua cho mình uống, như vậy, chỉ có một khả năng...

Con người dị sắc lóe lóe, tầm mắt lướt qua bên người Kuroko.

Hai tay run nhè nhẹ, nắm chặt, hơi nước mờ mịn nhưng quật cường không để cho một tia trong suốt chảy ra, trong lòng Akashi, lập tức hiểu rõ như gương sáng.

Mà lúc này, bị xúc động, không chỉ một mình Kuroko.

Kise ở đối diện, ở góc độ hai người nhìn không tới, lộ ra một ý cười chua xót.

Rốt cuộc một người mua bao nhiêu ly milkshake, mới có thể cầm lấy menu trong nháy mắt bản năng nói ra cái tên vanilla milkshake?

Rốt cuộc muốn thích một người nhiều thế nào, mới có thể không phiền không chán mà vì hắn, vô số lần mua một thứ bản thân không thích thậm chí chán ghét?

“Akashicchi đối với sở thích của Kurokocchi, nói không chừng, so với mình tưởng tượng còn sâu nặng hơn...”

Dưới đáy lòng khe khẽ thở dài, nhìn đôi mắt Kuroko mờ mịn, cặp mắt kia bản thân vẫn luôn cho rằng đó là nơi hội tụ ánh sáng đẹp nhất trên đời.

Trước đây, Kise vô cùng mê luyện đôi mắt này.

Đôi mắt màu lam nhạt linh hoạt kỳ ảo, rõ ràng trong ngày thường đều là một bộ kỳ ảo ôn hòa lạnh nhạt cùng thể nhân vô tranh, nhưng lúc chăm chú, sẽ phát ra ý chí chiến đấu chói mắt, lúc vui vẻ, mặt mày sẽ hơi hơi cong lên, lộ ra điềm đạm chân thành vô cùng.

Giống như phai nhạt hết thấy, lại giống như bao dung hết thấy.

Lúc này, nhìn tầm mắt thiếu niên tình cảm khó nén, Kise lần đầu tiên lo lắng, mình có nên bỏ cuộc không...

Cô gái xinh đẹp ở bên cạnh yên lặng quan sát, tầm mắt lưu luyến một vòng trên người họ, cuối cùng tập trung trên người Kuroko.

Hàng mi xinh đẹp hơi hơi nhăn lại, cô gái này tên là “Suzuki”, tổng cảm thấy người trước mặt khí chất độc đáo, mình đã gặp gỡ ở chỗ nào.

Rốt cuộc là chỗ nào?

Khi nào thì gặp qua người này?

“Thật xin lỗi, milkshake cho ai ạ?”

Thanh âm người bán hàng vui vẻ đánh vỡ không khí trầm mặc.

“Cậu ấy.”

Akashi chỉ vào Kuroko, ngắn gọn một chữ độc nhất như nhau thường ngày.

“Đây là milkshake của cậu, xin từ từ thưởng thức.”

Nhìn vanilla milkshake quen thuộc nhất trước mắt mình, Kuroko nhìn thoáng qua Akashi, người sau giống như không thêm để ý chút nào nhìn ra ngoài cửa sổ, Kuroko cũng biết được, hắn rất để ý tới phản ứng của mình.

Nhắm mắt lại, cảnh tượng người ngã vào vũng máu giống như đang ở trước mắt.

Khi đó, Kuroko thật sự vô cùng thống hận thứ milkshake mình thích nhất, vô cùng thống hận, vanilla milkshake mình thích uống.

“Cám ơn, Akashi-kun.”

Kuroko thản nhiên cười cười, ngậm ống hút, hút một hơi chậm rãi nuốt xuống, bán thể rắn màu trắng ngà trong khoang miệng tan ra.

Không có vị ngọt quen thuộc.

Nguyên lai, vanilla milkshake cũng có thể làm người ta đau khổ.

“A! Tôi nhớ ra rồi!”

Suzuki đột nhiên nhảy dựng lên, hét to một tiếng, trong giọng nói không chút nào che dấu vui sướng.

“Cậu là Kuroko-kun, Kuroko Tetsuya! Khoa Quốc học Đại học Q năm hai!”

Cô gái dáng vẻ đoan chính giống như gặp được thần tượng ngưỡng mộ trong lòng, con người sáng ngời lờ lờ tỏa sáng.

“Cậu là tác giả của Thấu Minh Hải ! Tôi vẫn luôn là fan của cậu!”

Kuroko có chút mê man nhìn cô.

Bản thật quả thật trong thời gian nhàn hạ sẽ viết một chút loại tùy bút linh tinh, đăng trên báo trường. Nhưng hẳn cho tới bây giờ đều không nghĩ tới, cứ nhiên thật sự có người theo dõi...

“Cái kia, cảm ơn...”

Lời còn chưa dứt, Suzuki liền nắm lấy tay Kuroko, gắt gao nắm.

“Tôi hiện tại đang làm tạp chí, nếu có thể, Kuroko-kun muốn hay không đến hỗ trợ? Không cần trường thiên đăng nhiều kỳ, đoạn văn tùy bút giống như Thấu Minh Hải cũng được ~”

“Tôi...”

“Cậu ấy gần đây đang thi cử, rất bận.”

Akashi lạnh lùng mở miệng, trong giọng nói có tuyệt nhiên, không thể nghi ngờ, không thể phản bác.

Kiểm chức?

Cô gái này có biết hay không, Kuroko vì ứng phó một đồng cuộc thi mỗi đêm đều sẽ thức đêm có đôi khi ngay cả khi tắm rửa cũng có thể ngủ?

Cứ nhiên muốn hẳn đi làm kiểm chức kiếm tiền, làm tâm hắc đầu đến giày vò, cô gái này...

Kéo kim loại trong tay Akashi, phát ra ngân quang sáng ngời.

Mấy tên hỗn đản đủ mọi màu kia bởi vì là đội hữu tạm thời không tính, cô gái này nửa đường chen vào, tất yếu không có thủ hạ lưu tình...

“Được, tôi đáp ứng.”

Thanh âm ôn nhuận truyền đến, Kuroko hơi suy nghĩ một chút, sẵn khoái đáp đồng ý.

“Thật sự? Kuroko-kun tôi yêu cậu ~”

Suzuki kích động ôm lấy người thanh tú trước mặt, lại bị vẻ mặt khó chịu của vị biểu ca phía sau mà giật ra.

“Kurokocchi cậu thiếu tiền sao? Tổ có thể cho cậu mượn a, cuộc thi gần đây thực vất vả vẫn là nghỉ ngơi nhiều cho thỏa đáng.”

Kise nhìn thiếu niên đầy mắt mệt mỏi, có chút đau lòng.

“Tôi có... Vật muốn mua, rất trọng yếu. Đồ vật này, tôi không muốn dựa vào bất luận người nào.”

Nhẹ nhàng mà mở miệng, Kuroko uyển chuyển cũng hiểu được, cự tuyệt Kise.

※

Một bữa cơm không khí vô cùng quỷ dị.

Cơ hồ vẫn luôn là Suzuki nói về công việc của tạp chí, bởi vì cùng Khoa Quốc học với Kuroko, Kuroko luôn luôn ít lời cũng hiếm thấy mà cùng cô gái đoan trang tán gẫu rất vui vẻ, toàn bộ trong quá trình, nụ cười nhạt luôn luôn bên môi hắn.

Kise có chút ai oán chột chột đồ ăn trong đĩa.

Ô ô Kurokocchi không để ý tới mình...

Rau dưa trong hamburger bị chọc nát.

Ồ ô Kurokocchi cũng không nhìn mình...

Thịt bò trong hamburger bị chọc nát.

Ồ ô Kurokoccho cũng không nói chuyện với mình...

Sốt phô mai trong hamburger bị chọc nát.

“A đau quá ——”

Kise đột nhiên kêu một tiếng, chuyển tầm mắt tới Kuroko cùng Suzuki.

“A, không... Không có gì...”

Sờ sờ cái gáy, Kise cười ha ha.

Mới vừa rồi, hắn bị một người hung hăng đá một cước.

Một cước kia không lưu tình chút nào, mang theo lực tuyệt nhiên, hận không thể đem hắn nghiền xương thành tro.

Về phần là ai...

Kise nhìn nhìn người đối diện hãy còn tao nhã, cầm khoai tây chuyên quẹt sốt cà chua.

Ai ngờ được, kẻ này mặt ngoài vô cùng tao nhã thông dong, vừa rồi ở góc người khác không chú ý đá một cước?

Akashi lấy điện thoại di động ra, ngón tay không nhanh không chậm đề xuống vài nút, vô cùng thông dong.

Không quá vài giây, Kise liền cảm thấy di động nhắc nhở tin nhắn.

Lấy điện thoại di động ra, hiện một tin nhắn chưa đọc.

From: Tiểu hồn dẫn Akashi cùng ta đoạt Kurokocchi

Vừa mới kia một chút, là tên hồn dẫn cậu dẫn người này tới.

Kise nhìn về phía Akashi, người sau dùng sức, sốt cà chua toàn bộ nặn ra, tràn ngập trên khoai tây chiên, chất lỏng đỏ như máu chậm rãi bao phủ lên miếng khoai tây chiên nhỏ bé đáng thương...

Huyết tinh mặc danh.

Kise nghĩ nghĩ trả lời một tin nhắn.

Akashi mở ra di động.

From: Hồn dẫn màu vàng

Tôi cũng không dự đoán được sẽ như vậy... Làm sao bây giờ? Muốn hay không nghĩ biện pháp cắt ngang cuộc nói chuyện của bọn họ? sau đó tôi về nhà lập tức chuẩn bị đem Suzukicchi đóng gói đưa về với ông bà...

Akashi vui vẻ uống một ngụm nước thật lớn, lạnh lùng nhìn thoáng qua hai người trò chuyện với nhau thật vui.

Một mái tóc màu cam nhạt, đoan trang hào phóng;

Một mái tóc màu lam nhạt, ôn nhu tao nhã.

Thoạt nhìn, hài hòa khiến người ta muốn giết người...

Akashi nặng nề đề xuống vài nút, gửi đi.

Kise nhìn về phía màn hình.

From: Tiểu hồn dẫn Akashi cùng ta đoạt Kurokocchi

Không tranh, tức là tranh.

Không tranh, tức là tranh?

Không tranh, tức là tranh...

Lấy bất biến ứng vạn biến, nhìn như rộng lượng ung dung, kì thực là đang chờ đợi thời cơ thích hợp, thời điểm đối phương yếu ớt nhất, một kích tất trung.

Nhìn Akashi đối diện vẻ mặt tươi cười cùng Suzuki nói chuyện phiếm, Kise không khỏi rùng mình một cái.

Hắn lần đầu tiên cảm thấy, tình trường bại bởi Akashi, giống như cũng không phải sự tình thực dọa người...

-TBC-

Lời vô nghĩa của tác giả:

Ngày hôm qua không biết sao đặc biệt hạ, cho nên tiểu tiểu tùy hứng phát tiết một chút, được mọi người nhần lại chữa khỏi

~~(>___<)

14. Chương 14

Q14

Chỉ cần hơi hoạt động một chút, có thể chạm vào cơ thể đối phương.

Chỉ cần nhẹ nhàng vươn tay sờ soạng một chút, có thể nắm chặt tay của đối phương.

“Ngủ ngon, Kuroko-kun.”

“... Ngủ ngon, Sei... Akashi-kun.”

※

Đêm lạnh như nước.

Akashi thay đồ ngủ, liếc mắt nhìn người chiến đấu hăng hái trong biển sách, có chút bất đắc dĩ thở dài một hơi.

Đi đến phía sau Kuroko, nhìn hắn dùng tay chống cằm, cái đầu màu xanh da trời không ngừng gục xuống phía dưới, lại dựa vào nghị lực chống đỡ ngẩng lên.

Lặp lại động tác nhỏ, khiến cho hắn thoát nhìn rất giống một chim gõ kiến màu lam...

“Mệt liền đi ngủ.”

Akashi ghé vào lỗ tai hắn nhẹ nhàng nói nhỏ, người sau một mỗi nhu nhu đôi mắt màu băng lam tràn đầy đầy vậy ý, qua một hồi lâu, đồng tử mới có thể tập trung lại.

“... Vừa mới mơ màng một chút, hiện tại đã không sao.”

Tỉnh lại một chút a, chính mình.

Tại sao có thể đủ ở phía sau chống đỡ không trụ...

Dưới đáy lòng vì mình cổ vũ, Kuroko cường bách chính mình tỉnh táo lại, vỗ vỗ hai gò má mình.

Akashi hơi hơi nheo lại mắt, khóe môi cũng gợi lên một độ cung.

Người biết hắn ai cũng hiểu, người này, có chút sinh khí.

“Một nhân một bằng ba, đúng không?”

Hơi thở kề sát vào bên tai thiếu niên, ở bên tai của hắn nhẹ nhàng nói, nhìn vành tai trắng nõn kia nhiễm một chút đỏ ửng...

“A? Phải... Đúng vậy...”

Bị Akashi đột nhiên tới gần hoảng sợ, sau lưng truyền đến ầm ập cùng tê dại làm cho hắn không kìm lòng nổi mà rụt cổ.

Muốn từ loại không khí ái muội không hợp thời này thoát ra...

Độ cung khoe miệng Akashi tăng lên, Kuroko ngơ ngác nhìn hắn.

Rõ ràng là nụ cười có chút ác liệt, trên gương mặt tinh xảo, gần như tà mị của người này bày ra, có loại khí chất thần bí cùng thâm trầm.

“Đáp sai rồi, Kuroko.”

Tay phải chậm rãi vòng quanh thắt lưng thiếu niên, không an phận sờ tới sờ lui.

“Trạng thái này mà ôn tập hết cái đồng này, sao có thể hữu hiệu?”

Thanh âm Akashi trầm tĩnh lại bình thản, như lúc hắn ở giải thi đấu cấp quốc gia, chỉ huy toàn đội tiến hành tấn công ngắn gọn hữu hiệu, bình tĩnh tự nhiên lại nắm chắc phần thắng.

Nhưng, Kuroko lại không tự chủ được, cứng còng thân thể.

Người kia khớp xương phân minh, lòng bàn tay mang có vết chai dày, giống như rắn, đột nhiên từ khe hở bên hông quần áo chui vào, chuẩn xác cầm phân thân xinh xắn của hắn.

Hô hấp thiếu niên chợt hỗn loạn.

“Cái kia... Akashi...kun...”

Có chút can đảm nắm chặt bàn tay tác loạn, màu lam nhạt trong mắt, không lý giải, có ngượng ngùng, còn có... Vài phần cầu xin.

“Trêu cợt tôi, tôi sẽ rất khó xử...”

※

Akashi trước đây, đã từng dưới tình huống như vậy, bởi vì Kuroko kêu vài tiếng đều không đáp lại, đương nhiên tiến hành cực kỳ tàn ác trừng phạt.

Không chút do dự đem hắn đặt trên bàn học, đem hai tay của hắn bắt chéo sau lưng, kéo hắn từ trong trọng điểm sách vở không kịp phản ứng, xả chiếc quần lấp lóng lẻo che lấp hạ thân, hung hăng mà chiếm hữu, thật sâu ra vào.

Toàn bộ quá trình, thậm chí không có cởi bỏ một viên nút áo của hắn.

Mỗi một lần ra vào, đều sẽ chạm vào chỗ sâu nhất, trong lòng Kuroko cảm thấy rất mất thể diện lại phóng túng.

Lý trí bị dục vọng đánh sâu vào mà hội bất thành quân, nguyên bản tính toán nói lời kháng nghị ra khỏi miệng, cũng biến thành mảnh nhỏ mà khàn khàn cầu xin tha thứ.

※

Kuroko toàn thân cứng ngắc vẫn không nhúc nhích.

Dị sắc trong đôi mắt người bên cạnh ẩn chứa nhiều thứ, chính mình vô pháp phân biệt, suy nghĩ phức tạp trong đôi mắt dị sắc kia lắng đọng lại, vô pháp lý giải.

Nếu như là Akashi của lúc trước, Kuroko có thể xác định đêm nay chính mình chỉ có thể gian nan một kiếp, hơn nữa ngày mai rất chỉ có thể làm tổ trên giường trong phòng ngủ mà tiếp tục ôn tập...

Nhưng mà, Akashi của hiện tại, dù sao cũng là, bất đồng.

Vô pháp dự đoán hành động tiếp theo của hắn.

Akashi không hề động.

“Ngoan ngoan đi ngủ, đối với việc ôn tập của cậu như vậy là tốt nhất. Nếu không...”

Kuroko nhắm mắt lại, hơi hơi thở dốc.

Người kia đặt tay trên phân thân hắn, không nhẹ không nặng đặt vào một chút.

“Nếu không, tôi không cam đoan sẽ làm ra sự tình gì...”

Lời nói uy hiếp còn chưa nói xong, Kuroko liền vọt nhanh lên giường, hoả tốc trốn vào đệm chăn tuyết trắng mềm mại, từ đầu đến chân, chôn đến nghiêm nghiêm thực thực.

Tiếng cười thấp thấp truyền đến, thanh âm Akashi rõ ràng mang theo ý cười.

“Tốt xấu gì cũng phải có lỗ để hít thở chứ.”

Đi đến bên giường, Akashi cấp người bên cạnh dịch chuyển góc chăn chưa cuốn chặt, động tác cực nhẹ, làm cho góc chăn nghiêm nghiêm mật mật, kéo ra một ổ nhỏ.

“Ngu ngốc.”

“Xin thứ cho tôi nói thẳng, đây đều là lỗi của Akashi-kun.”

Giọng của thiếu niên trong suốt từ chăn trong truyền đến, rầu rĩ.

Akashi tâm tình rất tốt đứng dậy tắt đèn.

Bên trong nháy mắt tạo thành một mảnh hắc ám.

Độ ẩm người bên cạnh, cách chăn truyền đến, biểu hiện sự tồn tại của nhau.

Chỉ cần hơi hoạt động một chút, có thể chạm vào cơ thể đối phương.

Chỉ cần nhẹ nhàng vươn tay sờ soạng một chút, có thể nắm chặt tay của đối phương.

“Ngủ ngon, Kuroko-kun.”

“... Ngủ ngon, Sei... Akashi-kun.”

※

Mọi âm thanh ban đêm đều an nhàn yên tĩnh, rõ ràng thân tâm câu bì, Kuroko lại mở to đôi mắt màu băng lam.

Chỉ cần vẩy ý thổi quét toàn thân, hắn sẽ gặp không lưu tình chút nào hung hăng nhéo lên phần da cánh tay trần trụi của mình, mặc cho móng tay da thịt sấp nhập non mịn, chảy ra vết máu nhè nhẹ.

Vẫn không thể ngủ.

Thật lâu sau, lâu đến hô hấp người bên cạnh trở nên lâu dài mà đều đều, Kuroko mới thật cẩn thận đứng dậy, mỗi một động tác, đều sợ kinh động người bên cạnh.

Ánh mắt đã quen với bóng tối.

Kuroko lấy ra một đoạn dây màu đỏ nhỏ sớm đã chuẩn bị, kéo qua tay Akashi lộ ở bên ngoài, nhẹ nhàng nắm trong tay mình.

Xem xét gương mặt bình tĩnh ngủ của người kia, Kuroko lúc này mới phóng tâm, đem sợi dây đỏ quấn một vòng cái trên ngón áp út, làm một ký hiệu nhỏ tiếp theo.

Hoàn thành động tác nhỏ, Kuroko liền nhanh chóng đem tay kia thả lại trong chăn.

Do dự vài giây, thiếu niên vẫn là cúi người xuống, hôn xuống trán của người bên cạnh.

“Seijuurou, mộng đẹp.”

Tận lực không phát ra âm thanh đứng dậy, Kuroko đi tới bên cạnh bàn, đốt sáng một cây đèn hình chén, màu đỏ nho nhỏ.

Từ dưới cùng của đồng biển sách, Kuroko rút ra một xấp giấy viết thật dày.

Trong đó, có một nửa đã chi chít, chữ viết Kuroko đặc biệt tinh tế thanh tú.

“Đại khái, còn có hai trăm ngàn từ... Đêm nay cũng phải cố gắng mới được.”

Không tiếng động vì mình bơm hơi, Kuroko mở ra giấy viết bản thảo, đặt bút, hạ xuống.

Ngòi bút sáng bạc, màu trắng, trên bản thảo hơi hơi ố vàng bay nhanh mà nhảy, lưu lại chữ viết chuỗi chuỗi xinh đẹp, tựa như âm nhạc gia nhắm mắt diễn tấu những nốt nhạc một cách khéo léo, mỗi một yếu tố thật nhỏ, đều ngưng tụ ái tình không hề che giấu.

Đáp ứng Suzuki, giúp tạp chí viết tùy bút, không nghĩ tới nổi tiếng khen ngợi. Nếu như có thể xuất một tập truyện dài, tạp chí đáp ứng sẽ trả tiền nhuận bút rất khả quan.

Vô luận như thế nào, đều muốn vì người kia làm mọi thứ.

Ánh mắt màu trời toát ra quang huy chờ đợi, không chói mắt, lại phi thường ấm áp.

Nghĩ đến người mình kính trọng lại yêu sâu đậm, Kuroko nhẹ nhàng trên giấy hạ xuống một hàng chữ ——

“Hắn không nhận ra tôi.”

“Cùng tôi không quan hệ.”

“Càng không liên quan đến trái tim hắn.”

※

Thiếu niên chuyên tâm viết nên không cảm thấy người trên giường hơi hơi mở mắt ra, ánh mắt thâm thúy đang nhìn hắn.

— TBC —

Lời vô nghĩa của tá giả:

Đêm khuya nghĩ ra tới mảnh nhỏ đoạn ấm áp... Mọi người đều biết Kuroko-chan muốn mua cái gì đi?

Nói đích thân lên một chương liền đoán được rồi đó chúng ta quả nhiên không quá am hiểu tạo ra kinh hỉ
=. =

Văn nghệ thần mã, Tiểu Đạm thật sự không am hiểu... Hy vọng không cần thương tổn mắt mọi người... đổ mắt

Lời vợ vắn của editor: Có ai biết em Đen làm gì hem?:3

P/s: Đạo này không ai com nhaaa~:”(bốn vương bỏ của chạy lấy người đó:”)

15. Chương 15

Q15

Nếu lựa chọn cùng người kia một chỗ, liền giác ngộ thật tốt.

So với bị một đám người khác giác ngộ.

Thế giới của mình, có người kia, như vậy là đủ rồi.

Con người không thể quá tham lam.

※

Trong phòng học rộng lớn, chỉ có thể nghe được tiếng ngòi bút trên trang giấy ma sát sột soạt.

Bởi vì trước khi thi đã học bài đầy đủ, Kuroko đã sớm hoàn thành bài thi, ngòi bút trên giấy viết bản thảo tùy ý viết, họa xuất một đường cong màu đen.

Ngoài cửa sổ, lá cây sớm đã rơi xuống hầu như không còn chiếc nào, để đại thụ tịch mịch đứng ở nơi đó, nhánh cây khô héo theo gió lạnh liệt thổi qua mà hiu quạnh vũ động, giống như một người đưa hai bàn tay trắng hướng về vị thần không biết tên cầu nguyện.

Thu hồi suy nghĩ hỗn độn, Kuroko mắt nhìn giấy viết của mình, lúc này mới kinh giác, trên giấy viết rậm rạp tràn ngập một cái tên:

—— Akashi Seijuurou.

Mình... Làm cái gì vậy...

Từ đáy lòng đối với loại hành vi này tỏ vẻ bất đắc dĩ, người xanh lam như trời cao đem lực chú ý tập trung vào bài thi.

Rất nhanh, cuối cùng một môn học cũng kết thúc.

“Thật tốt quá rốt cục cũng kết thúc...”

Trước sau cùng với người ngồi bên cạnh sôi nổi đứng dậy, hàn huyền với nhau đề tài không quan trọng, tự tại mà tán gẫu.

Chỉ có Kuroko một người như trước ngồi tại chỗ, tiếng động ồn ào trong phòng học, giống như hoàn toàn không liên quan tới hắn.

Rõ ràng là một người ôn nhu lại dễ dàng sống chung, ánh mắt màu lam trong suốt, vĩnh viễn là ôn hòa mà điềm đạm.

Nhưng mà, hắn ngồi ở chỗ kia, đám người lui tới lại giống như không nhìn đến hắn, từ bên cạnh hắn đi qua, thậm chí đều không liếc hắn một cái.

Rất nhanh, phòng học liền chỉ còn lại một người Kuroko.

Hắn như trước vẫn duy trì tư thế ban đầu, trong tay mở ra một quyển sách, hãy còn đọc, đắm chìm trong thế giới của mình.

※

Kỳ thật, nhân duyên của Kuroko, ngay từ đầu cũng không kém.

Mái tóc màu trời, vẻ ngoài tinh xảo, cá tính lạnh nhạt cùng thể gia không tranh đoạt, hơn nữa hắn vĩnh viễn đối nhân xử thế thiện ý, này hết thảy, đều khiến hắn trong lớp học rất được hoan nghênh, nhất là nữ sinh.

“Kuroko-kun, cùng ăn trưa đi ~”

“Kuroko-kun, muốn gia nhập câu lạc bộ chụp ảnh của chúng tớ không? Phi thường thú vị a ~”

“Kuroko-kun, nghe nói cậu thực am hiểu liệu lý, muốn đến lớp gia chính khóa bên này nhìn xem hay không?”

“Kuroko-kun, ...”

Nhưng mà, hết thảy hết thảy, gặp mặt tươi cười cũng tốt, ôn hòa chào hỏi cũng tốt, thiện ý mời cũng tốt...
Đều tại một buổi chiều, biến thành, rốt cuộc không thể quay về.

Kia là một ngày mưa, duy trì nhiều ngày mưa bụi tí tí tách tách mà từ trong mây tuôn ra, phía sau tiếp trước mà rơi trên diện tích đại địa.

Không có ánh mặt trời quan ái chiếu rọi, toàn bộ không trung đều mất đi sáng sủa của ngày xưa, âm u khiến người bất an.

Akashi đi vào sân đại học D nơi Kuroko giao lưu học tập hơn một tháng, hắn ở đại môn học viện đó chờ cậu.

Trên đường trở về phòng ngủ, Akashi đột nhiên đem người bên cạnh kéo đến rừng cây ven đường, hung hăng mà đem người nhu đến trong ngực, mang theo khát khao hận không thể dung làm một thể huyết nhục tương liên.

Giữa cái ôm ấm áp quen thuộc, tịch tịch cùng tưởng niệm xa cách nhiều ngày làm nhạt đi cảnh giác của Kuroko.

Bọn họ cứ như vậy, tự nhiên như không người mà, trong rừng cây ôôn, thậm chí ngay cả dù đều không có tượng trưng mà che giấu một chút nào, mặc cho mưa tích tụ trên người của bọn họ.

Đúng lúc, mấy nữ sinh trong lớp Kuroko, đều thấy hết cảnh này.

Lời đồn tựa như nước bắn trong cống thoát nước, mang theo ác ý dơ bẩn xấu xí, vô khống bất nhập mà khuếch tán. Thời điểm người còn không kịp phản ứng, xâm nhiễm mỗi một tác nó có thể truyền bá đến.

Kuroko cũng không ngốc.

Hắn vốn là một người am hiểu quan sát chung quanh.

Mỗi một cái lơ đãng, động tác nhỏ giống muốn tránh né bệnh độc nhất;

Mỗi một câu thốt ra, câu nói trợn lẩn nói xấu cùng khinh thị;

Mỗi một lần tầm mắt tương giao, trong mắt đối phương che dấu không được mất tự nhiên cùng xấu hổ...

“Thực xin lỗi, để mọi người khó xử.”

Không chỉ một lần mà, dưới đáy lòng không tiếng động, hướng đồng học chung quanh giải thích.

Vô pháp mở miệng giải thích.

Chậm rãi, người bên cạnh Kuroko càng ngày càng ít, cũng không lâu lắm, người chung quanh đều thực ăn ý cho rằng hắn trong suốt không tồn tại.

Không có việc gì, bị xem nhẹ, bị coi thường, bản thân cũng sớm đã thành thói quen.

Bởi vì thói quen, cho nên, hết thảy này đều không có gì.

Nếu lựa chọn cùng người kia một chỗ, liền giác ngộ thật tốt.

So với bị một đám người khác giác ngộ.

Thế giới của mình, có người kia, như vậy là đủ rồi.

Con người không thể quá tham lam.

※

“Kuroko, một mình cậu ở trong này làm gì?”

Thanh âm Midorima đem Kuroko từ suy nghĩ mờ ảo kéo về hiện thực.

Nhu nhu đôi mắt, Kuroko đột nhiên phát giác trên mặt mình, có chút lạnh.

Tùy ý dùng tay lau đi, thì là nước mắt.

“Xin lỗi...”

Midorima nhìn người trước mặt, địa phương dưới đáy lòng, hơi hơi co rút đau đớn.

Kỳ thật, người này, một người nhẫn nại rất nhiều.

Không phải cũng sẽ không như vậy, một người ngồi trong phòng học tối đen, ngơ ngác nhìn bầu trời ngoài cửa sổ, trên mặt còn vươn nước mắt.

“Cho cậu, đừng dùng tay lau.”

Một bao khăn tay bị chủ nhân không lưu tình chút nào ném tới trong tay Kuroko.

“Cám ơn cậu, Midorima-kun.”

Hiểu được đây là ôn nhu của người trước mặt này, Kuroko thản nhiên nói cảm ơn, cũng không chối từ, mở khăn tay, lau đi vết nước chưa khô trên mặt.

“Sao lại một mình ở trong này, không có việc để làm sao không về phòng đi? “

Đơn giản kéo ra hàng ghế dựa thiếu niên, Midorima ngồi xuống phía trước hắn, đẩy mắt kính.

“Akashi-kun hắn... sáng nay nói phải về nhà một chuyến.”

Trở về phòng, cũng chỉ có một người.

Căn phòng trống rỗng lạnh như băng, chỉ biết không ngừng nói cho hắn biết, quá khứ mình đánh mất là tốt đẹp âm áp cỡ nào.

Đôi mắt lục sắc tối sầm lại, Midorima ở trong lòng đối với cái tên mất trí nhớ kia, nghiêng rằng nghiêng lợi.

Cái tên ngu ngốc, có chuyện gì quan trọng như vậy, quan trọng tới mức đột nhiên về nhà một chuyến?

Quan trọng nhất là, hắn không biết gần đây cung Thủy Bình dễ dàng lâm vào mình bế tắc chán ghét sao?

“Kuroko, nếu không hôm nay...”

Nếu không hôm nay qua phòng tớ đi, dù sao phòng ngủ cũng chỉ có một mình tớ!

Kỳ thật những lời này rất đơn giản.

Đổi lại là Kise, Aomine thậm chí là Murasakibara, đều sẽ không chút do dự nói ra miệng, không có nửa câu tạm dừng.

Chính là Midorima, thẳng thắn biểu đạt cảm xúc trong lòng như vậy, quả thực so với hắn cách 200 mét ném rổ còn muốn khó.

Về phần nguyên nhân, tất cả mọi người đều hiểu.

Nhìn cặp đôi mắt màu băng lam, lộ ra mê man cùng nhu thuận, sắp nói ra khỏi miệng nói, một cái biến chuyển, biến thành:

—— “Giúp tớ đi chọn áo thun đi.”

“Được.”

Kuroko đáp ứng đến cũng rõ ràng.

So với một người trong phòng ngủ lạnh như băng bị hư không cắn nuốt, còn không bằng ở bên ngoài tiêu phí một chút thời gian.

“Đi thôi.”

Tùy tay đem cặp của mình cùng thiếu niên đeo trên vai, nhìn ánh mắt hắn có chút nghi hoặc, Midorima không được tự nhiên nhún vai.

“Dù sao cặp của cậu cũng rất nhẹ, tớ thuận tiện đeo luôn.”

“Cám ơn cậu, nhưng mà Midorima-kun, trong cặp tớ có một quyển từ điển quốc văn rất lớn còn có rất nhiều sách lịch sử...”

“Đừng dài dòng, tớ nói nhẹ là nhẹ.”

Nghe vậy, Kuroko lộ ra nụ cười có chút vui vẻ, bên môi hơi hơi tươi cười, để khuôn mặt kia như trước đã xinh đẹp nhìn càng thêm sinh động.

“Midorima-kun, có đôi khi thật giống kẻ ngốc.”

“Cậu nói cái gì? Tớ quả nhiên chán ghét cậu, Kuroko.”

“A a, tớ biết a.”

“...”

Nhìn người bên cạnh mặc đồng phục cẩn thận tỉ mỉ, trên tay trước sau như một quần băng vải, tay kia thì đang cầm một con rối màu vàng giống sâu lông.

Không cần phải nói, nhất định là vật may mắn hôm nay của chòm Cự Giải.

Tích tụ trong lòng, giống như căn bản không hề tồn tại.

Kuroko nhìn trời cao xa xôi trên đỉnh đầu.

Bầu trời xanh thẳm như thế, phẳng phất bị thương từ nơi nào đến không biết.

Hai người tới phổ thương mại, thương phẩm rực rỡ muôn màu, còn có vô số đồ trang trí tuần lộc đỏ cùng cây thông Nô-en, đèn trang trí bảy màu, đều biểu hiện, Lễ Giáng Sinh sắp đến.

Lễ Giáng Sinh... Sao...

Midorima không hài lòng nhú nhú mày, hẳn đối Lễ Giáng Sinh có kỷ niệm cực kỳ không tốt.

Ngẫm lại, từ sau khi Kuroko cùng Akashi cùng một chỗ, đội trưởng để vương tóc đỏ liền đương nhiên chiếm lấy thời gian Lễ Giáng Sinh của thiếu niên, thậm chí tại Lễ Giáng Sinh cùng ngày, không được thiếu niên chấp nhận nhận quà tặng bên ngoài...

“Akashi tên hỗn đản, làm hại chúng ta mấy ngày hôm trước Giáng Sinh tặng quà nhưng lại phải chú ý nhất định phải đưa hắn xem, quà tặng không phải thực khả thi bị cắt thành vụn...”

Dưới đáy lòng đem kẻ vắng mặt kia ở chỗ này hung hăng mắng trăm ngàn lần.

Kuroko kéo tay áo Midorima.

“Midorima-kun, nơi đó hình như có không ít áo thun.”

“A a, vào xem đi.”

Cơ hồ lúc vào cửa hàng, hai người liền thu hoạch không ít ánh mắt chú ý.

Dù sao, hai người phong cách trái ngược nhưng đồng dạng đẹp mắt suất ca, không phải tùy tiện có thể nhìn thấy.

Kuroko cơ hồ liếc mắt một cái liền nhìn trúng một cái áo.

“Midorima-kun, tôi cảm thấy cái này rất tốt.”

Thiếu niên vĩnh viễn thanh lãnh thanh tuyền, hiếm thấy vài phần nhảy nhót.

Nguyên bản bởi vì nụ cười ôn nhu khó gặp của thiếu niên, trong lòng ấm đến sắp hòa tan, nhưng mà, nháy mắt nhìn đến áo thun kia, Midorima hóa đá.

Không nói đến màu lửa đỏ...

Chính diện còn có chữ Megane Man thật lớn?

Mới vừa muốn cự tuyệt, nhưng cặp mắt tràn ngập chờ mong kia...

“Xin lỗi, áo thun có thể mặc thử không?”

“Đương nhiên có thể ~”

Mà Kuroko, thời điểm Midorima tiến vào phòng thử đồ, liền lặng lẽ đi quầy thanh toán tiền.

Thời điểm đợi Midorima thử số đo tính toán mua, nhân viên bán hàng phi thường chuyên nghiệp vì hắn đóng gói lại, còn gắn một cái nơ con bướm xinh đẹp màu lam.

“Thỉnh nhận lấy, đây là quà Giáng Sinh vị tiên sinh kia tặng anh.”

“Kuroko...”

Nhìn người cách đó không xa thưởng thức cây thông Nô-en trong tủ kính, hẳn nhìn không tới sau lưng, Midorima lộ ra biểu tình vui sướng tự đáy lòng, lại khó nén sùng nịch.

“Thật sự là... Vốn là định đưa hắn quà Giáng Sinh, bị giành trước rồi...”

“Quả nhiên nhóm máu bất đồng, rất khó phù hợp...”

※

Cùng lúc đó, Akashi một mình về nhà, không đợi mẹ Akashi nói chuyện, liền cởi giày, bay nhanh về phía trên lầu chạy trốn, quá mức kích động thể cho nên lúc hần ở trên lầu thiếu chút nữa trượt chân.

“Seijuurou?”

Nhìn con trai nhất quán lãnh tĩnh trầm ổn lại thất thố mà chạy như thế, mẹ Akashi không khỏi có chút sầu lo.

Không để ý đến mẫu thân lo lắng, cảnh trong mơ đêm qua, khiến Akashi mơ mơ hồ hồ nhớ lại cái gì.

Mình giống như có một quyển nhật kí, đặt ở...

Theo cảm giác đi vào gian phòng của mình, tầng thứ ba giá sách của hần, ngoài cùng phía bên phải giữa hai quyển sách dày, tìm được một quyển nhật kí bìa da màu lam.

Hít sâu một hơi, đem quyển sổ nhỏ nhỏ kia mở ra, trừ bỏ trang đầu tiên viết ngày biểu hiện nhật kí này mua lúc tốt nghiệp sơ tam năm ấy, mặt sau trống rỗng, cái gì cũng không viết.

Khó nén thất vọng.

Lúc này, một tấm ảnh chụp mỏng manh rơi ra, dừng bên chân Akashi.

Trên ảnh chụp, bối cảnh là pháo hoa sáng ngời, phía trước hai người dựa sát vào nhau, tươi cười của hai người, so với pháo hoa sáng lạn càng thêm đoạt ánh mắt người.

Lần đầu tiên, nhìn thấy con người màu lam kia, tươi cười như vậy.

Thanh thoát, tinh thuần, hài lòng.

Giống như hạnh phúc của toàn thế giới, với hần mà nói, cũng không bằng giờ này khắc này tốt đẹp.

※

Ngực, đau đớn kịch liệt.

Trong đầu, những đoạn ngắn vỡ vụn giống mảnh nhỏ chiếu qua, như ẩn như hiện.

“Tôi dùng nhẫn nại của cả đời, để cậu đi ba năm.”

“Ba năm sau, cho dù Tetsuya cậu chạy trốn tới chân trời góc biển, tôi cũng sẽ đuổi theo tìm kiếm, mang cậu trở về, giữ chặt ở bên cạnh tôi.”

Trong trí nhớ, người kia cười rất vui vẻ.

“Ước hẹn như thế nhé.”

※

Akashi đỡ lấy thân thể của mình, không để cho mình bởi vì mãnh võ ký ức mang đến thiên toàn địa chuyển mà bất tỉnh.

Lần thứ hai nhìn về ảnh chụp phía trong tay, Akashi đột nhiên có chút ghen tị bản thân ngày xưa.

Có thể khiến hần lộ ra nụ cười như thế, bản thân đã từng...

– TBC –

Lời vô nghĩa của tác giả:

Kỳ thật, Kuroko-chan lựa chọn cùng đội trưởng, cũng là lưng đeo rất nhiều đồ vật... Bởi vì Thiết Tẫn không thể hiện điểm này, đang bổ hoàn bên trong Đăng Phong.

Có thân Thiết Tẫn bên trong hồi phục, nói Thiết Tẫn là một thiên Xích Hắc duy nhất, đội trưởng so với Kuroko càng đau lòng chính là một thiên văn, kỳ thật nhìn đến loại này nhấn lại chúng ta rất vui vẻ ~ thuyết minh đội trưởng chính là khắc họa đạt tới mong muốn

~Không biết trong Đẳng Phong, mọi người đau lòng cho Kuroko-chan hay không?

~(>_<)

16. Chương 16

Q16

Chúng ta, ngay cả quyền đeo nhẫn trên tay cũng không có.

※

Lễ Giáng Sinh, là một ngày lễ tốt đẹp.

Chọn lựa cẩn thận một món quà tặng cho người mình thích, hoặc là tự mình làm đồ vật, từ rất nhiều ngày trước đã bắt đầu chuẩn bị, tưởng tượng khi thấy người mình thích mở món quà ra thoải mái tươi cười, sẽ cảm thấy quá trình chuẩn bị dài lâu đã qua làm người ta vui sướng như thế nào.

Bông tuyết trắng bay đầy trời, mang theo rực rỡ thuần khiết, tự nhiên toàn bộ thế giới trang điểm như đồng thoại.

Chỉ tiếc, ngay cả nàng tiên và phù thủy trong đồng thoại đều có hạn định, hưởng chi là hiện thực?

Akashi lặng lẽ ngồi bên cửa sổ, nhìn tuyết trắng theo gió bay bay, biểu tình tối nghĩa không rõ.

Tuyết trắng tinh thuần xinh đẹp như thế, vì sao một khi gặp vật ảm áp, lập tức lại tan rã với nhân thế...

Mang theo ý nghĩ âm u, Akashi lần thứ hai lấy tấm ảnh ra, nhìn chăm chăm tươi cười tinh thuần của người kia.

Vươn tay, nhẹ nhàng từ trên mặt thiếu niên hơi có vẻ non nớt, lại có khí chất tốt đẹp lướt qua, động tác mềm nhẹ lại giống như nghệ thuật gia chạm vào tác phẩm nghệ thuật mà đại sư truyền lưu, chứa một phần thành kính không để gì khinh nhờn.

“Nếu, chỉ có tôi của quá khứ mới có thể làm cho cậu lộ ra nụ cười như thế... Như vậy...”

Akashi thấp giọng hướng người trong ảnh chụp nói nhỏ, giống như người kia ngay trước mặt.

Như vậy, tôi phải tìm về mình của ngày xưa.

Mặc kệ dùng phương pháp gì...

Mở di động ra, nhìn tên trong sổ địa chỉ, ánh mắt dị sắc không hài lòng nheo lại, đầu ngón tay tìm tên mấy người kia một vòng, cuối cùng, vẫn đề xuống.

※

Một góc phố thương mại, ở một quán nhỏ vắng vẻ mà đứng sừng sững.

Bất đồng với các cửa hàng dùng đèn bảy màu hoa lệ trang trí đến rạng rỡ, cửa hàng này được trang trí theo phong cách cổ xưa, trang trí một ít bông tuyết màu bạc, cũng không bắt mắt, lại tràn ngập ý vị cao nhã.

Kuroko hiện tại đứng trước cửa cửa hàng này.

Đại môn bằng gỗ lim cổ xưa rất nặng, chỉ nhìn, liền có thể cảm nhận được nó giữa thời gian dài lâu lắng đọng lại tình cảm.

Hít sâu một hơi, đẩy cửa ra.

“Hoan nghênh đã đến.”

Nhân viên bán hàng trẻ tuổi mang theo nụ cười tiêu chuẩn, nghênh đón thiếu niên tuần tú có mái tóc màu băng lam trước mặt.

“Xin chào, tôi muốn đặt một cái nhẫn giống cái này.”

Nữ tử lễ phép cẩn thận dùng vải nhưng đồ phẩm đem nhả kia nhận lấy, đường cong giản lược mà lưu loát, có ý vị độc đáo ôn nhu.

Đây là dòng nhả Wave nổi tiếng nhất của họ.

Nàng nhớ rõ cái nhả này, ước chừng ba tháng trước, một thanh niên tóc lửa đỏ, có dị sắc song đồng yêu đã là người mua nó.

Lúc ấy, người thanh niên kia liền từng thẳng thắn, cái này muốn tặng cho người yêu của mình, mà còn là cùng giới.

Dưới đáy lòng yên lặng mà đem tóc đỏ suất ca cùng thiếu niên ôn nhuận trước mặt liên hệ cùng một chỗ, cô gái ở mặt ngoài không có lộ ra bất luận cảm xúc gì khác thường.

“Xin hỏi anh có biết chỉ số ngón tay của đối phương không?”

“Biết.”

Kuroko gật gật đầu, đem sợi tơ màu đỏ làm ký hiệu từ trong túi đem ra.

“Xin hỏi đại khái khi nào thì cần nhả này?”

“Lễ Giáng Sinh.”

“Được.”

Gửi xong tiền đặt cọc, Kuroko xoay người, nháy mắt đi ra đại môn, hẳn nhớ ra cái gì đó, lại quay trở lại.

“Thỉnh làm một sợi dây đi cùng nó.”

Thanh âm của hắn rất nhẹ, nếu không có ai trong cửa hàng, những lời này nhất định sẽ tiêu tán trong không khí.

Không có cách nào đem nhả mang trên tay, cho nên, chỉ có thể xem như vòng cổ.

“Tôi hiểu.”

Đi ra đại môn phong cách cổ xưa, một đôi tình nhân trẻ từ bên cạnh hắn đi qua, thân mật cùng ngọt ngào giữa hai người khiến người ta vừa thấy liền biết.

Có chút, hâm mộ.

Có thể quang minh chính đại tiêu sái trên đường cái như vậy, tiếp nhận chúc phúc mọi người.

Kéo sát khăn quàng cổ ca-rô đỏ trắng trên cổ hồng, để lông cừu ấm áp bao lấy mỗi một tấc làn da lộ ra, ngăn trở gió rét lạnh.

Chúng ta, ngay cả quyền đeo nhả trên tay cũng không có.

Đôi mắt màu băng lam, chợt nhìn bình thản không gợn sóng.

Vô số người từ bên cạnh hắn đi qua, không ai có thể từ ánh mắt kia ở sâu bên trong, đọc được loại đau đớn mịt mờ này.

Cũng không cho là mình thật đáng buồn tự oán hối tiếc, mà là, ngay cả cầu nguyện hắn cũng bỏ mặc.

※

Theo Aomine bước vào sân của đội chính tuyển bọn họ đọc hữu, Kise rốt cục nhìn không được mở miệng.

“Akashicchi đem chúng ta tập trung một chỗ, là muốn làm cái gì?”

“Tôi muốn, kính nhờ các cậu một việc.”

Động tác Midorima bảo dưỡng ngón tay ngừng lại, mà Murasakibara, ngay cả động tác nhét đồ ăn vặt miệng cũng đã quên.

Kise cùng Aomine hai kẻ ngày thường vĩnh viễn đấu võ mồm không ngừng, lúc này lại ăn ý mà mở to hai mắt.

Cái người vĩnh viễn cao cao tại thượng giống như đám mây kia, vương giả như vĩnh viễn chính xác sẽ không bao giờ phạm sai lầm kia, Akashi Seijuurou kia, cứ nhiên khom lưng xuống, cúi đầu, khẩn cầu bọn họ giúp mình.

Mọi người lần đầu tiên trong đời, cảm thấy cúi đầu chuẩn mực của Nhật Bản, khiến người ta cảm thấy trầm trọng như thế.

“Akashi, cậu muốn kính nhờ việc gì? Có thể làm cho cậu nói vậy mở, hẳn không phải là chuyện dễ dàng.”

“Tôi muốn, nhờ các cậu giúp tôi khôi phục ký ức.”

“Tuy rằng chỉ là đoán, nhưng xúc cảm bóng rổ cùng thanh âm tiến công, có thể khiến tôi nhớ đến từng đoạn ký ức ngắn. Tôi cho rằng đây là cách khôi phục ký ức đột phá.”

Chính là, không có người khác hỗ trợ, mặc cho mình gian nan thu thập từng mảnh nhỏ ký ức, như trước vô pháp đem chúng xâu chuỗi lại.

Phải có càng nhiều kích thích mới được.

Nhìn đôi mắt dị sắc kia vĩnh viễn lóe ra quang mang bình tĩnh, lúc này lại tràn ngập tơ máu mỗi mảy.

“Tôi hiểu.”

Người thứ nhất nói chuyện chính là Murasakibara.

“Nếu là Akachin kính nhờ, tôi sẽ không thành vấn đề, sẽ hết sức.”

Murasakibara không nhanh không chậm đem một cây kẹo que nhét vào miệng, mặt không đổi sắc mà nhắm nuốt.

“Hơn nữa, khôi phục ký ức, Kurochin cũng sẽ vui vẻ.”

Sau một câu, để mặc mấy người kia trong lòng dâng lên sóng biển đồng tình.

Aomine không nói gì, lấy ra di động, ngón tay bắt đầu bay nhanh mà ấn.

“Oi oi, Satsuki, là tớ. Có thể giúp tớ liên lạc với mấy tên trung học không? Có thể? Mấy ngày nay đem bọn họ tập trung một lần đi. Để làm gì hả? A a không nên hỏi, về sau nói cho cậu biết. Cứ vậy đi.”

Kise bưng tỉnh hiểu ra.

“Sơ trung có lẽ không có biện pháp, nhưng là trận đấu bóng rổ trung học, hẳn là có thể hoàn toàn tái hiện.”

Giải đấu trung học ba năm cấp quốc gia, cuối cùng chạm mặt, vĩnh viễn đều là mấy đội ngũ này.

Kịch liệt tranh đoạt, mỗi một điểm mỗi một bóng tranh đoạt, đều là vài đội ngũ như vậy.

Một hồi trận đấu có lẽ không trái luật, nhưng là...

Nếu như có thể tái hiện trận đấu máu chốt trung học, nói không chừng thật sự có hy vọng.

※

“Thực hoài niệm a ~ a, cứ nhiên tới như vậy? A, Kagami cậu cứ nhiên không có đến trễ?”

“Uy uy, giám sát để làm chi liền đem tớ lôi ra mà nói.”

Kagami cao lớn bất mãn mà xì một tiếng, tuy rằng góc cạnh càng sắc bén, ngữ khí nói chuyện lại vẫn như trước.

Bước vào sân bóng rổ có thể nói là xa hoa, Hyuga ở sau lưng, nhìn bên trong sân đông nghìn nghịt người, đội hữu cùng lão đối thủ xa cách đã lâu, không khỏi một trận cảm khái.

Đồng phục quen thuộc, người quen thuộc, cãi nhau âm ỉ quen thuộc, người tranh ta đoạt.

Thời gian, giống như đều quay trở về ba năm tuyệt vời vừa đi không quay lại.

Rakuzan, Yosen, Touou, Shutoku, Kaijou, còn có, Seirin.

Trừ bỏ Kuroko, toàn bộ thành viên đều tụ tập.

“Cảm tạ sự có mặt của mọi người, tuy rằng tôi không biết tên các cậu.”

Ngữ điệu quen thuộc, nắm chắc phần thắng mà thản nhiên lãnh tĩnh.

Akashi nhìn mọi người cố ý mặc vào đồng phục của đội tụ tập lại, mọi người khó có thể tin mà hạ tầm mắt, một tiêu chuẩn 90 độ cúi đầu lễ nghi.

“Như vậy, bắt đầu đi.”

“Vô luận như thế nào, đều phải trước 12 giờ tối hôm kia, khôi phục ký ức mới được.”

Kéo ra áo khoác ngoài trên người, Akashi biểu tình vô cùng chuyên chú.

Ngày mốt 12 giờ, cũng là thời khắc cuối cùng của Lễ Giáng Sinh.

Không biết vì cái gì, Akashi lại cảm thấy, có chuyện trọng yếu nào đó, nhất định phải trước thời khắc kia, nhớ lại mới được.

– TBC –

Lời vô nghĩa của tác giả:

Tiếp theo chương kết thúc, cảm tạ mọi người làm bạn cho tới nay

~~(>_<)

17. Chương 17

Q17

“Seijuurou, trong lòng tôi, cậu vĩnh viễn không đến trễ.”

※

Sân bóng rổ Teikou, là một kiến trúc có gần trăm năm lịch sử.

Lễ Giáng Sinh cùng ngày, Kuroko đi vào trường trung học Teikou quen thuộc, lại không có vào trường, mà lách qua rào chắn trường học, đi đến sườn núi phía sau.

Từ nơi này, vừa vặn có thể nhìn thấy sân bóng rổ Teikou.

Lúc này, triền núi bởi vì vị trí xa xôi hiếm có ai tới, không có người đến phá hư một màn trắng bạc kia.

Con người có mái tóc màu băng lam không tiếng động tới bên đại thụ duy nhất trên triền núi, cúi người, phủi lớp tuyết đọng thật dày, làm ra một chỗ sạch sẽ để ngồi xuống.

Ở đây, một bên nhìn sân bóng rổ quen thuộc kia, một bên an tĩnh chờ đợi.

“Tetsuya, Lễ Giáng Sinh ngày đó, chỗ cũ chờ tôi.”

Thời điểm người kia nói lời này, gắt gao dán vào vành tai mẫn cảm của mình, phun tức ầm áp ở sau cổ trần trụi, có chút ngứa.

Nhớ tới chuyện đã qua, Kuroko không khỏi lộ ra nụ cười có chút ôn nhu, lại có chút hoài niệm, không khí rét lạnh khiến hắn thở ra không khí tạo thành hơi nước mù mịt, trắng xoá một mảng.

Thời hạn thần bí trong tiên nữ đồng thoại, là đêm khuya mười hai giờ.

Như vậy, tôi có thể trong khoảng thời gian này, hoài niệm một chút khát vọng để trông chờ kỳ tích?

※

Trong sân bóng rổ đại học hoa lệ, một đồng “thi thể” nằm dọc ngang lung tung.

“Lúc trung học, Seirin chơi bóng như vậy?”

Tiếng cười thấp thấp cũng không lớn, trong giọng nói thành thạo lại làm cho người nghe không thể không cảm tức.

Kagami là người thứ nhất thiếu kiên nhẫn, nổi giận đùng đùng chạy như điên về phía trước, phạt bóng tuyến nội bị Akashi một cái khinh phiêu phiêu chặn lại chặt đứt.

Tại đây...

Kagami quả thực muốn điên.

Đấu pháp của Akashi khiến hắn buồn bực gần như thổ huyết.

Hắn không vội công kích, mà là ở phía sau, chờ người tiếp cận phạm vi phòng giữ của hắn, liền thần nhiên tự đắc chặn người lại.

Không tiến công, cũng không cho người đạt được.

Tựa như mèo bắt được chuột, cũng không vội ăn luôn, mà nắm đuôi chuột nhìn nó không biết đâu xoay quanh, nhìn nó sút đầu mẻ trán ngốc nghếch nơi nơi xông loạn, cuối cùng tự loạn vị trí cân bằng, lực cùng lực kiệt, trở thành món ăn của mèo.

Kagami đã bị đấu pháp này làm cho bốn lần phạm quy, mắt thấy sẽ phạm lỗi lần thứ năm.

Bên sân trong mắt người xem, cũng âm thầm kinh hãi.

Đấu pháp hiện tại của Akashi, cùng với sách lược kỳ tích lúc trước cơ hồ hoàn toàn giống nhau.

Này có phải là dự đoán khôi phục ký ức hay không?

“Tên hỗn đản này, lúc trung học, tôi cùng Kuroko tổ hợp tiêu diệt Rakuzan các cậu.”

Thiếu chút nữa phạm lỗi thứ năm, Kagami tức đến khó thở mà găm gù nói.

“Kagamicchi, thua chính là thua, không cần tìm lý do.”

Kise vui sướng khi người gặp họa mà ở một bên tạt gáo nước lạnh.

“Thua, nói đúng là đời người vẫn không kết thúc.”

Midorima như trước ôn hoà phát biểu Triết học của hắn.

“Thiệt.”

Aomine chỉ một chữ bất nhã độc nhất để diễn tả tâm tình mình.

Murasakibara tiếp tục đồ ăn ngon trong miệng, luôn kiêu lời.

Nhìn nam nhân tóc đỏ cao lớn giống đũa nhỏ mà oán giận, ánh mắt dị sắc hơi hơi nheo lại.

Trong đầu, có cái gì đó đang chậm rãi hồi phục.

Một hồi trận đấu trung học cuối cùng, hắn thua chỉ với một điểm;

Một hồi trận đấu sơ trung cuối cùng, người kia còn chưa chấm dứt, liền một người rời đi, từ nay về sau liền biến mất ở Teikou.

Cùng người kia lần đầu tiên gặp mặt ở sơ trung, nhìn Aomine bên cạnh khí chất trong suốt kia, ngoài ý muốn tràn ngập hứng thú, tựa như một điêu khắc gia gặp được một khối thạch phù hiểm thấy, dựa theo dự vọng yêu thích lấp đầy tạo hình của mình để đánh bóng...

Akashi-kun.

Akashi-kun.

...

Seijuurou.

Lúc thiếu niên màu trời gọi hân, luôn sẽ mang theo một chút sùng kính mà có hơi gục đầu xuống, nhưng dòng nước mềm mại lướt qua đôi mắt màu băng lam của hân, âm cuối thoáng lên cao, thoát nhìn vô tội mà nhu thuận.

Nhìn biểu tình hồn nhiên của hân, không kìm lòng nổi mà muốn khi dễ;

Nhìn đến hân bị chính mình khi dễ, chảy xuống nước mắt ủy khuất, lại đau lòng muốn đem người kia ôm vào trong lòng.

Hân không thể mỗi ngày mỗi giờ mỗi khắc, đều muốn đem người kia trối bên cạnh mình, vừa nhắc mắt là có thể nhìn thấy, duỗi tay ra là có thể chạm đến... Một lần gọi tên của hân, sẽ nhìn thấy con người ôn nhu kia mang theo ý cười nhợt nhạt, quay đầu.

“Tetsuya...”

Thấp giọng gọi người không ở chỗ này, Akashi trong nháy mắt có chút mê man.

Tôi như thế nào sẽ quên người kia chứ?

Rõ ràng thích đến gần như điên loạn.

Khuôn mặt tinh xảo cũng tốt, biểu tình chuyên chú cũng tốt, làn da tinh tế cũng tốt, cùng cá tính vô tranh cũng tốt... Mà ngay cả dọc theo đường đi, người qua đường không cẩn thận đụng vào, trong lúc vô ý nhìn liếc mắt một cái, cũng sẽ khiến trong lòng cực độ oán niệm khinh nhờn bảo vật mơ ước.

Như thế nào lại quên đi?

Kagami còn đang nắm tay mà hô “Lại lần nữa”, mà Kise cùng Aomine thì tại một bên lạnh nhạt tát nước lạnh vào hân, Midorima cùng Murasakibara ở bên cạnh vui sướng xem cuộc vui khi người gặp họa.

Lúc không ai chú ý, Akashi bay nhanh đến một bên mặc vào áo khoác, chạy ra ngoài.

Đợi cho mọi người phát hiện, đã không thấy hân đâu, trên băng ghế dài để lại một tờ giấy.

—— “Tôi muốn đi tìm Tetsuya của tôi.”

※

Akashi tận khả năng trở lại khu căn hộ hai người, ở chỗ sâu trong giá sách tìm ra một phong thư, liền vội vàng xuất môn, chạy tới Teikou.

Trên đường, bông tuyết lộn xộn bắt đầu bay múa, nhiễm trắng toàn bộ phía chân trời.

Nhìn ngoài cửa sổ bởi vì Lễ Giáng Sinh mà xe cộ xếp thành hàng dài, Akashi lo lắng mà nhìn thoáng qua đồng hồ, kim đồng hồ không nhanh không chậm chỉ hướng về phía mười một giờ rưỡi.

Tiếp tục như thế này, không còn kịp rồi.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, không để ý vài người kinh hô, Akashi làm một việc bình thường tuyệt đối không thể có thể làm ——

—— Thừa dịp xe buýt yên lặng, hân nhảy ra cửa kính xe, một cái xoay người phóng ra ngoài, khi đáp xuống đất có chút chật vật quỵ gối, sau đó một lát cũng không ngừng mà bắt đầu chạy.

Tetsuya, chờ tôi.

※

Trên sườn núi, đã nhìn không thấy bóng người màu lam.

Kuroko mặc cho bông tuyết lục giác tung bay dừng trên tóc mình, trên người, đem chính mình bao trùm một chút.

Giống như chính mình cũng trở thành một phần trong tuyết trắng đầy trời này.

Đem vật kim loại nhỏ nhỏ trên cổ lấy ra, bởi vì vẫn luôn sát vị trí trái tim, lúc này toàn bộ nhẫn sờ lên đều là nóng.

Chỉ có hôm nay, hẳn là có thể đeo trên ngón áp út đi.

Thiếu niên yên tĩnh nở nụ cười.

Tận khả năng cẩn thận đem chiếc nhẫn bạc từ dây chuyền tháo ra, đeo trên ngón áp út của mình, lại bởi vì ngón tay đã muốn đông lạnh cứng ngắc nên không thể nhúc nhích.

Chiếc nhẫn bạc rơi xuống trên mặt đất, rất nhanh liền cùng màu bạc trời đất dung làm một thể.

“Nguy rồi ——”

Kuroko có chút lo lắng mà khom lưng xuống, cào tuyết bên người, đem nó nhặt lên.

Ngay nháy mắt khi hắn đang cầm nhẫn muốn đeo lên, xa xa truyền đến tiếng chuông nửa đêm.

Mười hai giờ, chính xác.

Quả nhiên, không nên tin tưởng đồng thoại, hoặc là gửi hy vọng vào “Kỳ tích”.

Tựa như bông tuyết đầy trời này, thoát nhìn xinh đẹp thấu triệt, nhưng không cách nào chân chính đọng vào, vô pháp với tới.

Giấc mơ quá mức hư vô mờ mịt, chung quy là một hồi tự mình an ủi.

Xoa xoa khoeo mắt, thiếu niên tiếp tục tư thế cô độc chờ đợi thời gian trôi đi.

Không có việc gì, đã không biết cái gọi là đau.

Bởi vì, cả người đã đông lạnh đến chết lặng.

※

Akashi lần đầu tiên thất thố chạy như thế, thế cho nên mỗi một lần hô hấp, ngực đều sẽ mang một cổ đau đớn khó có thể ức chế.

Rõ ràng là tuyết đêm sáng ngời, hẳn lại cảm thấy trước mắt một trận biển thành màu đen.

Lập tức liền tới.

Còn có mấy trăm mét...

Lúc chưa đến một trăm mét, Akashi dừng lại, phải tìm được thân ảnh người kia, lại chỉ nhìn thấy một mảnh trắng xoá.

Không đủ năm mươi mét, Akashi rốt cục thấy được người kia.

Đã hoàn toàn dung nhập vào giữa tuyết trắng của trời đất, thiếu niên cả người đều giống như bất động.

Lúc phía sau một cái ôm ấm áp đem thân thể mình đã muốn cứng ngắc ôm trụ, Kuroko hai mắt nhắm nghiền, an tâm mà đem toàn bộ sức nặng của mình đều giao cho người phía sau.

Ánh mắt có chút chua xót.

Kuroko cố gắng trừng mắt nhìn, hơi nước mịt mờ ngưng tụ thành lệ.

“Akashi-kun...”

“Sai, phải gọi là Seijuuro.”

Gắt gao đem người trong ngực lạnh như băng ôm lấy, Akashi không chút nào tiếc rẻ đem nhiệt độ của mình phân cho người trong lòng.

“Seijuuro...”

Khẽ thở dài một tiếng, Kuroko không hề nói chuyện.

Đằng đẳng một trăm ngày, hẳn đều không có một khắc giống giờ phút này, cảm thấy hạnh phúc cùng mình tiếp cận như thế.

“Lỡ hẹn, tôi xin lỗi...”

Thanh âm Akashi có chút không xong.

Đồng hồ trên cổ tay, chuẩn xác mà chỉ hướng một giờ ba mươi phút.

Kuroko từ trong ngực Akashi xoay người lại, đem tay Akashi kéo qua, đem đồng hồ nạm thạch anh tinh xảo trên cổ tay hắn, đảo trở về vài giờ.

Bây giờ là mười một giờ ba mươi phút rồi.

“Seijuurou, trong lòng tôi, cậu vĩnh viễn không bao giờ đến trễ.”

Trong ánh mắt màu băng lam đầy ý cười ôn hòa, trong suốt giống như tuyết sơn quanh năm không thay đổi một màu tinh khiết.

Akashi chỉ cảm thấy, chính mình hoàn toàn lâm vào phiền băng màu lam xinh đẹp, điên cuồng mà sa vào, lại vui vẻ chịu đựng.

Đợi cho hắn kịp phản ứng, hắn đã đem người trên yêu quý nhất đặt dưới thân mình.

Cúi người xuống, ngậm lấy đôi môi nhạt màu có chút tái nhợt, xúc cảm mềm mại đã lâu giống tia chớp xuyên qua trái tim của hắn, chảy khắp tứ chi toàn thân.

Một trăm ngày, không hôn người này;

Một trăm ngày, không yêu thương người này.

Khát vọng tới mãnh liệt như thế, tay Akashi nhịn không được hơi hơi phát run.

“Tôi muốn cậu, Tetsuya.”

Đôi người màu lam kia hơi hơi mở to.

Không đi để ý tới người dưới thân đang ngây ngốc, Akashi hôn môi hắn, kịch liệt mút vào, đầu lưỡi từ hàm răng tuyết trắng liếm qua, tận tình hưởng thụ mỗi một tắc ngọt ngào.

Ngón tay cởi bỏ quần Kuroko, vội vàng đem phân thân hắn đặt trong lòng bàn tay, có chút khó nhịn dùng sức lấy lòng hắn.

Bởi vì hắn dọc theo đường đi đều chạy, cho nên hai tay thật ẩm áp, Kuroko cũng không bởi vì động tác này của hắn mà khó chịu.

Hắn để ý chính là một việc khác.

“Seijuurou, chúng ta trở về tiếp tục... được không...”

Được hôn mà có chút hoảng hốt, một câu của Kuroko đều không có biện pháp đầy đủ mà nói ra miệng.

“Nhịn không được.”

Akashi ngấn gọn phủ định hắn, tay kia duỗi nhập quần áo người dưới thân, xoa điểm phần hồng trước ngực hắn.

Lực đạo vuốt ve vừa vặn như thế, Kuroko hoàn toàn vô pháp kháng cự.

Mang theo một chút đau đớn, rồi lại sẽ ôn nhu vỗ về chơi đùa như tiêm mẫn cảm.

“A...”

Hai địa phương cao thấp miễn cảm đều lọt vào yêu thương, thân thể thiếu niên nguyên bản cứng nhắc chậm rãi biến nhiệt.

Akashi vừa lòng cảm thấy được thân thể hắn dần dần trầm tĩnh lại.

Thật tốt.

Thân thể này, mỗi một chỗ, đều chỉ có mình chạm vào. Mỗi một điểm mẫn cảm, cũng đều một tay mình khai phá.

Tháo xuống khuôn mặt cảm dục, môi thiếu niên hơi hơi mở ra, như khát cầu âu yếm, người sau hôn môi.

Người này, chỉ vì hấn lộ ra vẻ mặt này.

Người này, mang theo tiếng khóc thấp thấp ý vị cầu xin tha thứ, cũng chỉ có hấn nghe được.

Người này, là của hấn.

Bị cảm giác vui sướng mãnh liệt tràn ngập, Akashi đem tay phải phóng đến bên miệng thiếu niên.

“Tetsuya, ngoan, liếm ướm.”

Ánh mắt màu băng lam lóe lóe, hàm hơi nước, có chút oán trách nhìn người khởi xương liếm mất một cái, nhu thuận đem mấy căn ngón tay ngậm vào, liếm liếm.

“Bé ngoan.”

Không bơi trơn, chỉ có thể bằng vào phương thức này đến tiến hành mở rộng.

Lúc ngón tay ướt át phóng tới địa phương đã lâu chưa ghé thăm, nụ hoa đáng yêu có chút khấn trương chặt lại.

“Nơi này của Tetsuya, vẫn là đáng yêu như vậy.”

Biểu tình Akashi thực nghiêm túc thực chuyên chú, tinh tế đem từng nếp uốn của nụ hoa mở ra, sau đó âu yếm.

Biểu tình nghiêm túc của hấn, cùng hành vi đang làm hoàn toàn tương phản.

Kuroko đã không có dư lực, hấn đã bị ngón tay linh hoạt của người nọ kích thích mà tan rã.

“Tetsuya, Tetsuya của tôi...”

Nơi gắt gao tương liên truyền đến nhịp đập của đối phương, mỗi một lần đều thâm trầm như vậy, tràn ngập khát vọng mệnh mông cùng tình yêu.

“Seijuurou... A... Chạm một chút...”

Akashi chợt tăng tốc độ khiến hơi thở Kuroko không xong, mấy lần dục vọng muốn ngắt.

Mỗi một lần xâm nhập mạnh mẽ, đều để hấn có ảo giác, sẽ bị đốt cháy hầu như không còn.

Nhưng như thế này, cũng không sai.

Đã mất đi người này một lần, cho nên sẽ càng thêm quý trọng.

Sau khi kết thúc kịch liệt hoan ái, Akashi ôm chặt người trong ngực, phần thân như trước chôn ở nơi ôn nhu bao vây mình.

“Tetsuya, cái này.”

Lấy ra phong thư đã chuẩn bị tốt, bên trong là tám giấy chứng nhận.

“Sau khi tốt nghiệp, cùng tôi đi nước ngoài đi.”

Nhẹ nhàng chạm vào trán Kuroko, thanh âm Akashi mang theo thoả mãn khàn khàn.

“Được.”

Chỉ cần cùng cậu cùng một chỗ, nơi đó đều...

“Tôi muốn ban ngày trên đường đông đúc, hôn cậu.”

Akashi ôn nhu cười cười, hôn lên ngón tay trắng nõn của Kuroko.

Cuối cùng, dừng lại ở chiếc nhẫn trên ngón áp út.
Ngày chờ gió
Chúng ta nếu như có thể đủ chờ đợi
Mỗi một phân đều là trân quý
Ước định trong gió
Cho dù tiếp qua trăm năm cũng sẽ không thất hứa
Vì để tìm về mất mát đã từng
Một đường về dáng người phía trước của người
Ta vô số lần muốn bước tới
Gắt gao ôm chầm người hoàn toàn không biết gì cả
Nếu người không biết chọn lựa con đường nào
Giữa ngã tư đường mê man hãy xoay đầu lại
Vô luận bao nhiêu lần đều có thể nhìn thấy
Ta ở phía sau người lặng lẽ nhìn người
Cho dù bị nước mắt làm vô pháp thấy rõ
Tình ta cũng sẽ không chút nào mê man
Chờ tại nơi ước định
Ước định trong gió
Cho dù tiếp qua trăm năm
Ta cũng sẽ ở nơi ước định mà chờ
Thẳng đến ngày nào đó hô hấp đình chỉ
Đặng Phong Dịch Nhật Tử • Toàn văn hoàn
Lời vô nghĩa của tác giả:
Không biết nói cái gì... Cảm ơn mọi người xem thiên văn hoàn này...

~(> ____ <~

~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kuroko-no-basket-dong-nhan-dang-phong-dich-nhat-tu>